

Jamsai

祖訓

Jamsai

ทดลองอ่าน

ยอดหญิง
เทพสมุนไพรมะ

Jamsai

3

ทดลองอ่าน

Jamsai

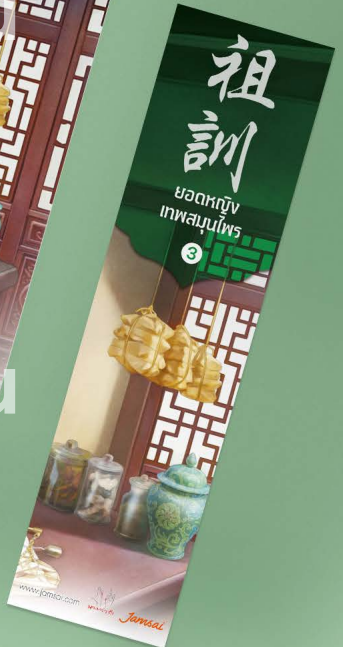
ทดลองอ่าน

อวิจ้วฮวา 雨久花 เฝยบ
เม้นน้อย เปลา

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่ใช้ขอพระเจ้าไว้ด้วยกัน

ยื่นมือไปรับมาแล้วก็พยายามนึกทบทวน ปกติที่เอวของเซียวจวินผูกเงื่อนแบบไหนนะ เจื่อนตาย? เจื่อนเป็น? หรือว่าเจื่อนผีเสื้อ ปกตินางไม่ได้สังเกตเลย ยามนี้หัวสมองมีแต่ความว่างเปล่า นึกไม่ออกว่าสายรัดเอวนี้ควรผูกอย่างไรดี ลังเลครู่หนึ่ง ถึงอย่างไรสายรัดเอวนี้ก็ต้องผูกไว้ที่เอวอยู่แล้ว เช่นนั้นก็ผูกมั่วๆ ไปเถอะ!

เงยหน้าเห็นเซียวจวินมองนางอยู่ หลีเมิ่งซีลอบสอดสายตาจลิก ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เผอิญหน้ากับเขา สองมือจับปลายทั้งสองด้านของสายรัดไว้ ก่อนจะอ้อมไปที่เอวของเขา แต่ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นบุรุษสูงเจ็ดเซี่ยะ เอวย่อมไม่แบบบางรวบได้ในมือเดียวเหมือนเอวสตรีแน่ เดิมทีหลีเมิ่งซีก็ตัวเล็กอยู่แล้ว ทั้งยังเตี้ยกว่าเขาด้วย ต่อให้นางเข้าไปยืนชิดเขาก็ยังยากที่จะอ้อมสายรัดเอวให้ได้ นับประสาอะไรกับตอนนี้นี่นางยืนห่างเขาออกมาตั้งครึ่งเซี่ยะ หลีเมิ่งซีออกแรงมากขึ้น ทว่าก็ยังอ้อมสายไปไม่ถึง ออกแรงอีกก็ยังไม่ถึง จนใจจึงได้แต่เขย่งปลายเท้า คงเพราะถูกหลีเมิ่งซีทำให้รู้สึกไม่สบายตัว เซียวจวินจึงขยับตัวขึ้นหน้ามากะทันหัน หลีเมิ่งซีไม่ทันระวังจึงเผลอเข้าไปกอดเขา เต็มเป่าแล้วซบอยู่แนบอกนั้น

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเทพสมุนไพรร 3

อวี่จิวฮวา เซียน เม่นน้อย แปเปา

《祖訓》

Volume 03

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 兩久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2406-5

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พินฟูว

กระต่ายนอนสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'ยอดหญิงเทพสมุนไพร' ดำเนินมาถึงเล่ม 3 แล้วนะคะ ถึงครึ่งทางพอดีพอดี ท่านนักอ่านคงกำลังหงุดหงิดกับความสัมพันธ์ของพระ-นางที่แสนจะดูห่างเหิน แยกกันกินแยกกันนอน ทั้งยังมีความไม่ลงรอยระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ที่นับวันยิ่งรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ไข่มุขคะ มาถึงเล่มนี้หลีเม็งซีจะไม่โดดเดี่ยวอีกแล้วคะ เพราะเขียวจันรู้ใจตนเองชัดเจนแล้วว่าเขารักภรรยาตัวน้อยมากเพียงใด เขาย่อมหาหนทางที่จะรักษาความสัมพันธ์ในครั้งนี้เอาไว้

หลีเม็งซีเองก็มุ่งมั่นในการทำร้านยาอู่ซุน ซึ่งตอนนี้กำลังไปได้ดี นางถึงกับสร้างร้านสาขาขึ้นมา มีรัชทายาทคอยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ทุกสิ่งพร้อมแล้วสำหรับการออกไปใช้ชีวิตอิสระข้างนอกดั่งหวัง ทว่าการจะได้ใบหย่าจากผู้เป็นสามีนั้นช่างยากเย็นจริงๆ

มาดูกันคะว่าสามีที่กำลังถูกภรรยาขอหย่าหลายครั้งหลายคราจะสร้างความรักขึ้นมาใหม่ได้อย่างไร หรือต่อให้หลีเม็งซีไม่อาจหย่าได้ แล้วคำสอนของบรรพบุรุษสกุลเขียวที่ได้ลิขิตไว้แล้วว่าลูกอนุไม่อาจเป็นภรรยาเอกของประมุขสกุลได้นี้จะลงเอยเช่นไร เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลี่เมิ่งซี ด็อกเตอร์ทางการแพทย์ที่ทะลุมิติเข้าไปในร่างหลี่เมิ่งซี ลูกสาวอนุ เป็นสาวหัวสมัยใหม่ มีความคิดเป็นของตนเอง
- * เชี่ยวจวิน คุณชายรองแห่งสกุลเซียว ว่าที่ประมุขคนต่อไป มีอีกชื่อว่าซังกวนจวิน นามแฝงตอนที่ใช้ดูแลกิจการทางใต้ นิสัยเข้มงวด จริงจัง มองว่าสตรีต้องอ่อนอ่อนผ่อนตาม
- * เหล่าไท่จวิน ย่าของเซียวจวิน รักหลานชาย และเอ็นดูหลี่เมิ่งซี เป็นผู้ยึดมั่นในกฎธรรมเนียมต่าง ๆ
- * จางซิว ญาติผู้น้องของเซียวจวิน หลานสาวคนโปรดของ นายหญิงใหญ่ อยากได้ตำแหน่ง 'ภรรยา' ของเซียวจวิน
- * นายหญิงใหญ่ มารดาของเซียวจวิน ไม่ชอบหลี่เมิ่งซี และอยากผลักดัน หลานสาวตนเองเป็นสะใภ้มากกว่า
- * ซังกวนหงฮุย รัชทายาทองค์ปัจจุบัน นิสัยรักความถูกต้อง ห่วงใยราษฎร
- * จื่อชิว บ่าวคนสนิทของหลี่เมิ่งซี ยินดีทำงานถวายชีวิตให้ ผู้เป็นนาย กตัญญูกับครอบครัว

* จี๋จุน

บ่าวคนสนิทของหลี่เมิ่งซีอีกคน เอาใจช่วยเซียวจวินกับหลี่เมิ่งซี

* หงจุ

บ่าวที่คอยรับใช้เซียวจวินกับหลี่เมิ่งซี

* เซียวซย่า

บ่าวคนสนิทของเซียวจวิน

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

47

เซียวจวินนั่งอยู่ในห้องโถง เห็นหงจู่เดินนำหมอจางเข้ามาจึงรีบสั่งให้หาที่นั่งแล้วยกน้ำชา จัดการทุกอย่างเรียบร้อยก็ให้หงจู่กับคนอื่นๆ ออกไป ก่อนจะเอ่ยปากถาม "ท่านหมอ ร่างกายของฮูหยินเป็นอย่างไรบ้าง เป็นอะไรมากหรือไม่"

หมอจางฟังแล้วพลันคิดถึงใบหน้าซีดขาวของหลี่เมิ่งซีที่ดูเหมือนลมพัดมาวูบหนึ่งก็ลึ้มลงได้ แม้มิได้ป่วยหนักอะไร แต่ร่างกายกลับพร่องไปหมดแล้ว หากยังไม่ฟื้นฟูบำรุงร่างกายให้ดี เกรงว่าคงมีอายุไม่ยืนยาวเป็นแน่ น่าเสียดายรูปโฉมงดงามปานบุปผาจันทร์ทรา นั้น คิดเช่นนี้แล้วก็อดส่ายหน้าไม่ได้

เซียวจวินเห็นแล้ว หัวใจพลันจมดิ่ง

เนิ่นนานหมอจางจึงเอ่ยว่า "ข้าตรวจพบว่าร่างกายของฮูหยินอ่อนแอมาก หากคิดจะฟื้นฟูบำรุงหาใช่กระทำได้ในชั่วเวลาสั้นๆ จำต้องบำรุง

ร่างกายในระยะยาว อีกทั้งไม่ควรทำให้สูญยิบต้องเหนื่อกายเหนื่อใจ"

เชียวจวินฟังแล้วก็คิดถึงตอนที่พวกเขาเพิ่งแต่งงานได้ไม่นาน ครั้งหนึ่งหลี่เมิ่งซีเป็นลมไป ตอนนั้นหมอก็อุดเช่นนั้นเหมือนกัน คิดไม่ถึงว่า ผ่านมานานถึงเพียงนี้แล้วยังคงเป็นเหมือนเดิม ย้อนคิดดูอีกทีก็ใช่ ตั้งแต่ หลี่เมิ่งซีแต่งเข้ามาต้องคอยปรนนิบัติพ้อแม่ย่าของสามีทุกเช้าเย็น ไหนเลยจะมีเวลาฟื้นฟูบำรุงร่างกาย ในใจอดบังเกิดความละอายไม่ได้ เขาก็มหันาคุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดก็เหมือนจะตัดสินใจครั้งใหญ่ได้ เชียวจวินเงยหน้ามองหมอลแล้วพูด "ไม่ขอปิดบังท่านหมอล สกุกสูงศักดิ์ อย่างพวกเรา เดิมทีกฎธรรมเนียมมีมากอยู่แล้ว สูหยินเองก็เพิ่งแต่ง เข้ามาเมื่อต้นปี ยังมีอาจผิตพลาดได้แม้แต่น้อย คิดจะฟื้นฟูบำรุงร่างกาย อย่างที่ท่านหมอลว่าเป็นไปได้ยากนัก ท่านหมอลมีวิธีดีอื่นๆ ที่สามารถบำรุง ร่างกายสูญยิบให้ฟื้นฟูโดยเร็วได้หรือไม่"

หมอลจางฟังแล้วส่ายหน้า "ภาษิตว่ายามป่วยใช้ดูจุนเขาถล่อม ยามหายดีประหนึ่งสาวเส้นไหม* คิดว่าในอดีตสูญยิบน่าจะเคยป่วยหนัก ตอนนั้นแม้จะรักษาจนหายดีแล้ว แต่ไม่ได้ฟื้นฟูบำรุงร่างกายให้ดี กระทั่ง โรคถูกสะสมไว้เป็นเวลานาน อาการป่วยเกิดจากจิตใจ โรคของสูญยิบเอง ก็เกี่ยวข้องกับความกลัดกลุ้มในใจ คุณชายรองสามารถพาสูญยิบออกไป เที่ยวเล่นผ่อนคลายจิตใจได้ เมื่อจิตใจเบิกบานแล้ว โรคย่อมหายไปได้ แปรเดเก้าส่วน ข้าจะเขียนใบสั่งยาให้ก่อน แล้วให้สูญยิบกินยาตามใบสั่งนี้ ระยะยาว ค่อยๆ ฟื้นฟูร่างกาย"

เชียวจวินได้ยินคำว่าใบสั่งยา เขาก็นึกขึ้นได้ว่าหลี่เมิ่งซีกลัวขม

* ยามป่วยใช้ดูจุนเขาถล่อม ยามหายดีประหนึ่งสาวเส้นไหม เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงเวลาป่วยใช้เป็น ปุบบบเหมือนภูเขาถล่อม แต่กว่าจะหายดีต้องใช้เวลานานเหมือนการค่อยๆ สาวเส้นไหมออกจากรังไหม

นางไม่เคยยอมตีเมียเลย ครั้งก่อนที่บังคับให้นางตีเมียบำรุงไปหนึ่งร้อยชาม ทำเอานางเห็นเขาเป็นศัตรูคู่แค้น โดยเฉพาะสาวใช้รุ่นใหญ่ของนางที่ชื่อจื่อชิว ยามที่เห็นเขาแล้วก็จะทำหน้าที่ต่าบั้งตึงเย็นชาเสมอ แต่ละวันทำตัวมีต่างจากแม่ไก่คอยปกป้องหลีเม็งซี รวากับกลัวว่าเขาจะกินนางอย่างไรอย่างนั้น

ยามเผชิญหน้ากับพวกนางนายบ่าว เขาไม่มีความกล้าที่จะบังคับให้หลีเม็งซีตีเมียอีกแล้ว อีกทั้งยานี้มีไข้ต้องตีเมียเพียงชั่วครู่ชั่วคราวเท่านั้น แต่ต้องตีเมียในระยะยาว

คิดถึงตรงนี้แล้วก็อดถอนหายใจไม่ได้ เขายิ้มขึ้นพลางส่ายหน้าพูดกับหมออย่างจวนใจ "ไม่ปิดบังท่านหมอ สุหยินกลัวยาขมเป็นที่สูดถ้าขมสุหยินก็จะไม่ตีเมีย ท่านหมอช่วยสั่งยาที่ไม่ขมและสามารถรักษาโรคได้ด้วยได้หรือไม่"

หมอจางฟังคำพูดนี้แล้วใบหน้าก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มจวนใจ เขาตอบว่า "คุณชายรอนำจะรู้หลักการที่ว่ายาดีขมปากเป็นประโยชน์ต่อการรักษาโรค ข้ามีชีวิตอยู่มาปุ่นนี้แล้ว ยังไม่เคยได้ยืนยันจริงๆ ว่ามียาที่ไหนที่ไม่ขมและสามารถรักษาโรคได้"

เชียวจวินถูกหมอล้อเสียนจวนใบหน้าเป็นสีแดงอ่อนๆ นั่งเสียบครู่ใหญ่สุดทำยั้งเงยหน้ามองหมอและพูดอย่างจริงจัง "รบกวนท่านหมอแล้ว ช่วยคิดหาวิธีหน้อยได้หรือไม่ สุหยินข้ากลัวขมจริงๆ"

หมอจางฟังแล้วก็เงยหน้ามองเชียวจวินพลางลอบคิดในใจ คิดไม่ถึงว่าคุณชายรอนสกุลเชียวผู้มีฉายาพญายมหน้าเย็นจะดีต่อสุหยินถึงเพียงนี้ เห็นที่ข่าวลือตามท้องถนนจะเชื่อถือทั้งหมดมิได้ ด้วยเห็นว่าเชียวจวินมี

ความจริงใจ หลังจากขบคิดอยู่นาน ฐู่ๆ หมอจางก็ตบหน้าผากแล้วเอ่ยว่า "พอคุณชายรองพูดขึ้นมา ข้าก็นึกออก หลายเดือนก่อนทางทิศตะวันตกของเมืองผิงหยางมีร้านยาเปิดใหม่ ชื่อว่าร้านยาอี้ชุน เจ้าของแซ่หลี่เป็นคนหนุ่มที่ยังอ่อนเยาว์ ยาที่เขาปรุงมีสรรพคุณล้ำเลิศ เป็นหนึ่งไม่มีสองในใต้หล้า ในจำนวนนั้นมียาลูกกลอนบำรุงเลือดลมที่ชื่อว่าลูกกลอนหยิ่งเซิง เหมาะกับสฐุหยินของท่านมาก คุณชายรองสามารถซื้อมาลองดูได้ หากเป็นเมื่อครึ่งปีก่อน ข้าเองก็จนปัญญาจริงๆ"

"พอท่านหมอเอ่ยถึง ข้าก็นึกขึ้นได้เช่นกัน เจ้าของร้านยาอี้ชุนแห่งนี้ได้ชื่อว่าเชี่ยวชาญ ยาสมานแผลและยาถอนพิษที่เขาปรุงต่อให้มีทองพันชั่งยังหาซื้อไม่ได้ ได้ยินว่าโอสถคืบชีพของเขาสามารถต่อชีวิตให้คนใกล้ตายได้ คิดว่ายาทั่วไปที่เขาปรุงก็คงจะดีที่สุดในเช่นกัน ข้าจะทำตามที่ท่านหมอบอก ได้ยินว่าคุณชายหลี่ผู้นี้เป็นน้องชายบุญธรรมของรัชทายาท หากยานี้ใช้ไม่ได้ผล ข้าจะไปขอรับรองรัชทายาท ให้เขาช่วยขอให้คุณชายหลี่ปรุงยาดีให้สฐุหยินข้าโดยเฉพาะ"

เสี่ยวจวินฟังคำพูดของหมอจางแล้วความกลัดกลุ้มในใจพลันหายเป็นปลิดทิ้ง เขาผงกศีรษะรับคำติดๆ กัน ขอบคุดและตกรางวัลให้อย่างงามก่อนจะส่งหมอจางออกไป

กลับเข้ามาในห้องด้านใน เขาก้าวไปที่หน้าต่างโดยไม่รู้ตัว จับจ้องหน้าต่างเรือนปีกตะวันออกแล้วก็คิดถึงคำพูดของหมอที่ว่าให้พาหลี่เมิ่งชีออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกบ่อยๆ ซีเออร์ไม่ชอบคฤหาสน์สกุลเซียว เขารู้สึกได้ ควรพานางออกไปสูดอากาศข้างนอกตั้งนานแล้ว

คิดเช่นนั้นเสี่ยวจวินจึงอดนึกถึงจางซีวกับมารดาไม่ได้ พวกนางคอย

จับตาดูเรือนเขียวเขียวอยู่ตลอดเวลา หลายวันมานี้มารดาบอกให้เขา
หย่าภรรยาไม่ใช่แค่ครั้งเดียว ทว่าเขาล้วนบ่ายเบี่ยงไปโดยอ้างว่ากำลัง
ยุ่งอยู่กับงานใหญ่ของสกุล ไม่มีเวลาใส่ใจเรื่องภายในเรือน หากพา
หลิเม็งซีออกไปเที่ยวเล่นในช่วงเวลานี้ มารดาจะละเว้นนางหรือ คิดถึง
เรื่องที่มารดารังแกซีเออร์ลับหลังตนเองแล้ว เขียวจวันก็ไม่อาจเฝ้า
อยู่ที่คฤหาสน์เพื่อช่วยเหลือนางได้ทุกวัน หัวคิ้วจึงอดไม่ได้ที่จะขมวดมุ่น
เป็นปม

ญาติผู้หนึ่งคนนี้ช่างน่ารังเกียจจริงๆ หากไม่มีนางลักคน มารดาคง
ไม่เป็นศัตรูกับซีเออร์ถึงเพียงนี้กระมัง ควรคิดหาหนทางส่งนางออกจาก
คฤหาสน์ไปเสียดีกว่า

กล่าวถึงจางชิว ยามนี้นางกำลังนั่งอยู่ในเรือนอย่างเรียบร้อย
ปักปลอกหมอนลายนกยูงนวยาง ยามนี้เหล่าไท่จวินสวังความมั่นใจให้
กับนางแล้ว จางชิวรู้ว่าอีกไม่นานตนเองก็จะได้สวมชุดเจ้าสาว

หลายวันนี้นางไม่อาละวาดเหมือนแต่ก่อนอีก ทำตัวเป็นกุลสตรี
สกุลใหญ่อย่างแท้จริง และกำลังจัดเตรียมสินเจ้าสาว รอคแค้ให้หลิเม็งซี
ถูกหย่า นางก็สามารถถกกลับจนไปร้อออกเรือนได้เลย

นางไม่ได้ไปก่อเรื่องที่เรือนปักตะวันออกอีก แม้แต่เมื่อคืนที่ไปเจอ
มารายงานอย่างกล้าๆ กลัวๆ ว่าคุณชายรองปฏิเสศคำเชิญของท่านนำ
นางยังไม่โมโหอาละวาดแฉกเช่นทุกครั้ง นางกลับปลอบโยนท่านนำอย่าง
อ่อนโยนในใจกว้างว่า...อย่าโกรธเลย ช่วงนี้พี่ชายยุ่งมากจริงๆ ร่างกายก็ซูบผอม
ลงไปมาก เห็นแล้วชวนให้ปวดใจ ท่านนำอย่าได้ตำหนิพี่ชายอีกเลย

นายหญิงใหญ่ฟังคำพูดของจางซิวแล้วก็ขมไม่หยุดว่าจางซิวรู้กาลเทศะ คิดถึงบุตรชายของตนที่หลายวันนี้ฝ่ายผมลงมากจริงๆ ยากนักที่จางซิวจะเข้าอกเข้าใจเช่นนี้ ไหนเลยจะเหมือนลูกสะใภ้ผู้หนึ่ง เย็นชามีต่างจากก้อนน้ำแข็งไม่หวั่นไหวลูกชายตนแม้แต่น้อย ยิ่งมองว่าที่ลูกสะใภ้คนนี้แล้วก็ยิ่งพึงใจ ความไม่สบอารมณ์ตอนได้ยินเป้าจุมารายงานพลันหายไปสิ้น ยิ้มจนดวงตาทริ่ลงเป็นเส้นตรง

จางซิวกำลังคิดอะไรในใจ ปิงซินก็เดินเข้ามาอย่างร้อนใจพลางรายงานว่ "คุณหนู คุณหนู แยกแล้วเจ้าค่ะ!"

จางซิวเงยหน้าขึ้นช้าๆ ก่อนจะพูดเสียงค่อย "ถนนลานอะไรกัน ไม่มีมารยาทแม้แต่น้อย คนอื่นเห็นเข้าจะคิดว่าปกติข้าไม่ได้อบรมสั่งสอนพวกเจ้าให้ดี!"

"บ่าวผิดไปแล้วเจ้าค่ะ คุณหนู เมื่อครู่บ่าวได้ยินมาว่าตอนเช้าคุณชายรองเชิญหมอมามาตรวจโรคให้สะใภ้รอง ได้ยินว่าเป็นท่านหมอที่ตรวจโรคให้คุณชายรองเป็นประจำ หากไม่นับหมอในสำนักแพทย์หลวงนั้นนับเป็นหมอที่ดีที่สุดในเมืองฝิงหยางแล้ว คุณหนู บ่าวเกรงว่าคุณชายรองจะเปลี่ยนใจไปแล้ว บ่าวถึงได้ตื่นตกใจ คุณหนูโปรดอภัยด้วยเจ้าค่ะ!"

จางซิวสุดสลดใจดังเฮือก มือสั่นจนนิ้วกลางถูกเข็มปักผ้าแทงเข้า นางรีบยกมือขึ้นและนูนหน้ามอง

ปิงซินเห็นดังนั้นจึงรีบหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา ก้าวขึ้นไปช่วยเช็ด แล้วบีบเลือดออกมา นางจึงมองคุณหนูก่อนจะพูดอย่างเป็นกังวล "คุณหนู ท่านรีบหาหนทางขอร้องเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ให้รีบหย่าสะใภ้รองเถอะเจ้าค่ะ บ่าวถึงจะสบายใจ หากไม่แล้ววราตรียาวนานความฝัน

ยาวไกล* จะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้นะเจ้าคะ"

จางซิวพุดอย่างเหม่อลอย "หนทางที่คิดออกก็ล้วนคิดไปหมดแล้ว ทำหน้าพุดกับพี่ชายหลายครั้งแล้ว แต่พี่ชายยุ่งกับการใหญ่อยู่ ไหนเลยจะใส่ใจเรื่องพวกนี้ เอาเรื่องเช่นนี้ไปกวนใจเขาในเวลานี้ พี่ชายจะต้องคิดว่าข้าเป็นหญิงไม่รู้จักความแค้นนี่ก็ยังไม่ไหว เวลานี้ข้าควรยืนอยู่ข้างหลังเขาและคอยสนับสนุนเขาเสียๆ ดีกว่า จะไปเพิ่มความยุ่งยากใจให้เขาได้อย่างไร"

"ที่คุณหนูพุดมาก็ถูก ถึงอย่างไรเหล่าไท่จวินก็แสดงเจตนาแล้ว รอมาหลายปีเพียงนี้ รออีกแค่ไม่กี่วันจะเป็นไรไป ไซ้แล้ว คุณหนู บ่าว ยังได้ยินว่าวันนี้ตอนเช้าหลังจากหมอตระกูลจิวเสร็จ สนนทากับคุณชายรองลับๆ อยู่พักใหญ่ แต่กลับมิได้เขียนใบสั่งยา แม้แต่หงจูยังแปลกใจ นางพาหมอไปตรวจโรคที่เรือนปีกตะวันออกด้วยตนเอง ใบหน้าของสะใภ้รองขาวซีดเหมือนผี ครั้งก่อนแค่เป็นลมยังสั่งยาให้ ครั้งนี้กลับไม่ได้สั่งยาเลย"

จางซิวฟังคำพุดนี้แล้วพลันหัวเราะออกมา นางพุดกับปิงซิน "ข้าว่าแล้วเขียว พี่ชายไม่มีทางเชิญหมอให้พี่สะใภ้ด้วยความเป็นห่วงหรอก อีกหน่อยเจอเรื่องแบบนี้อีก อย่าได้ทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูม" พุดจบก็ก้มหน้าปักนกยวนยางต่อ นางต้องเร่งมือหน่อย ไกลจะได้เป็นเจ้าสาวแล้ว ถึงเวลาจะขาดสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่ได้ ต้องจัดเตรียมอย่างละเอียดรอบคอบ

"เหตุใดที่คุณหนูจึงพุดเช่นนั้นเล่าเจ้าคะ คุณชายรองเชิญหมอที่ดีที่สุดมาจริงๆ นะเจ้าคะ!"

* ชาติเรียนานความฝันยาวไกล เป็นคำพังเพย หมายถึงเมื่อปล่อยให้เวลาล่วงเลยนานเข้า เรื่องราวก็อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวร้ายได้มากมาย

จางซิวมองปิงซินราวกับมองคนปัญญาอ่อน ตอนนี้นางอารมณ์ดีมากจึงไม่ถือสาสาวใช้โง่งมผู้นี้ ดังนั้นจึงอธิบายให้ฟังอย่างละเอียด "ตั้งแต่พี่สะใภ้กระอักเลือดก็ไม่ได้ไปคารวะผู้ใหญ่ที่เรือนไซ่วสี่อีก ผ่านมาหลายวันแล้ว เว้นเสียแต่จะลุกไม่ขึ้น หาไม่แล้วจะไม่ได้ไปคารวะได้อย่างไร เมื่อคืนเหล่าไท่จวินต้องบ่นพี่ชายแน่ พี่ชายถึงได้เชิญหมอมามาตรวจดูให้แน่ใจว่าพี่สะใภ้ป่วยจนมิอาจไปคารวะได้จริง หากมิใช่ย่อมสามารถหย่าพี่สะใภ้ด้วยเหตุผลไม่เคารพบิดามารดา หากใช่ พี่ชายก็ยังสามารถหย่าพี่สะใภ้ด้วยเหตุผลว่าเป็นโรคร้ายได้ เห็นทีในที่สุดพี่ชายก็มีเวลาคิดถึงเรื่องของเราเสียที"

"คุณหนูพูดมาก็ถูกเจ้าค่ะ เพียงแต่ที่สะใภ้ร้องไม่ไปคารวะเพราะได้รับอนุญาตจากเหล่าไท่จวิน บ่าวได้ยินมาว่าโรคร้ายที่ทำให้หย่าภรรยาได้นั้นหมายถึง 'มิอาจร่วมเซ่นไหว้บรรพบุรุษ' ดูเหมือนว่าโรคของสะใภ้ร้องจะยังไม่ร้ายแรงถึงเพียงนั้น เกรงว่า... เกรงว่า..."

"เจ้านี่นะ กังวลเรื่องไม่เป็นเรื่อง ไม่เคยได้ยินความผิดจากการ 'ถูกใส่ร้าย' หรือ หลายวันมานี้เจ้ายังดูไม่ออกอีกหรือ เหล่าไท่จวินนายท่านใหญ่ จนถึงท่านน้ำตาก็ยอมรับเรื่องนี้อย่างเงียบๆ แล้ว ขาดแค่ข้ออ้างก็เท่านั้น ทางบ้านบิดามารดาของพี่สะใภ้ก็ไม่มีอำนาจอะไรอยู่แล้ว ต่อให้คิดจะต่อสู้ก็ไม่อาจก่อคลื่นลูกใหญ่อะไรได้ ถึงเวลาจำเป็นพวกเราค่อยผลักดันอีกที จะปล่อยให้พี่ชายแบกรับคำตำหนิคนเดียวไม่ได้"

"จริงด้วย! เมื่อเป็นเช่นนั้นไม่แน่ว่าพี่สะใภ้ร้องอาจถูกหย่าภายในสองสามวันนี้ก็ได้ ในที่สุดพวกเราก็รอจนมาถึงวันนี้" ปิงซินพูดอย่างหน้าชื่นตาบาน พอคุณหนูชี้แนะนางก็รู้สึกว่ามีเหตุผล ได้ยินสายที่พวกนางวางไว้ในเรือน

เซียวเซียงบอกว่าหลังงานวันเกิดของเหล่าไท่จวิน ยามที่คุณชายรองเห็น สะไ้ร่องยังเดินเลี้ยวไปทางอื่นเสียด้วยซ้ำ คาดว่าคงรังเกียจสะไ้ร่อง อย่างถึงที่สุดแล้ว

เมื่อคืนคุณชายรองรีบร้อนเข้าไปในเรือนปีกตะวันออก คงต้องการ คาคันสะไ้ร่องว่าป่วยเป็นอะไรถึงไม่ไปคารวะผู้ใหญ่ ภายหลังคิดว่า ทำให้เรื่องนี้ชัดเจนแน่นอนย่อมดีกว่า เขาจึงได้เชิญหมอมาตรวจดู จะต้อง เป็นเช่นที่คุณหนูพูดแน่ๆ

คุณหนูของนางฉลาดปราดเปรื่องจริงๆ สมแล้วที่เป็นเพื่อนเล่นกับ คุณชายรองมาตั้งแต่เล็ก ความคิดจิตใจถึงได้ตรงกัน ปิงชินคิดพลางมอง คุณหนูของตนด้วยสีหน้าเลื่อมใส

จางซิวเห็นสายตانبถือของปิงชินที่มองมาแล้ว หัวใจจึงเบิกบาน ยิ่งนัก รวากับมองเห็นตนเองในชุดเจ้าสาวกุมมือสบตา กับเซียวจวินที่สวม ชุดเจ้าบ่าวสีแดงอยู่ในห้องหอ เซียวจวินจ้องมองนางเจี๋ยบุ๋ ด้วยความรัก ลึกซึ้ง ดวงหน้าเล็กจิ้มลิ้มแดงเรื่อเพราะความเขินอาย หัวใจดวงน้อย เต็มตึกตัก เมื่อพูดถึงเซียวจวินแล้ว จางซิวก็จมจ่อมอยู่ในจินตนาการ สองแก้มขึ้นสีแดงเรื่อ

"คุณหนู..." ปิงชินหมุนตัวจะจากไปพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เห็นคุณหนูจมอยู่ในภวังค์ความคิด จึงร้องเรียกเสียงค่อย

จางซิวตื่นสติกลับมา เห็นปิงชินมองตนจึงกระแอมเบาๆ แล้วถาม เสียงเรียบ "มีอะไรอีกหรือ"

"บ่าว...บ่าวคิดไปคิดมาแล้วยังคงรู้สึกไม่สบายใจ ได้ยินว่าหน้าของ สะไ้ร่องซีดขาวมีต่างจากผี ดูเหมือนนางจะป่วยจริงๆ แล้วไหนหมอมจึ่ง

ไม่เขียนใบสั่งยาแล้วเจ้าคะ"

จางซิวฟังแล้วขมวดคิ้วเช่นกัน แต่แล้วก็ตอบทันที "เรื่องแค่นี้ก็ไม่เข้าใจหรือ หมอไม่สั่งยาที่มีความเป็นไปได้เพียงสองอย่างเท่านั้น หนึ่งคือป่วยหนักมาก พี่ชายคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องสั่งยา ปล่อยให้โรคของพี่สะใภ้เป็นไปตามยถากรรม สองคือป่วยไม่หนักหนาอะไร เพื่อแสดงให้เห็นว่าพี่สะใภ้ไม่ได้ป่วย พี่ชายจึงไม่ได้ให้หมอสั่งยา ถึงอย่างไร คนก็ไม่ตายอยู่แล้ว เห็นได้ว่าเพื่อซ้ำแล้ว พี่ชายนับว่าพยายามมากจริงๆ"

ปิงซินฟังแล้วก็สงสัยในใจ ทว่ายังคงผงกศีรษะรับคำ "คุณหนูพูดถูก เจ้าคะ ตอนสะใภ้ร้องกระอักเลือด นายหญิงใหญ่บอกหมอเป็นนัยว่าห้ามสั่งยาดี ให้สั่งยาแค่เป็นพิธีก็พอ ปล่อยให้โรคของสะใภ้ร้องเป็นไปตามยถากรรม ไม่นานสองวันนี้สะใภ้ร้องอาจจะป่วยหนักขึ้น"

"ถึงอย่างไรครั้งนี้พี่สะใภ้ก็หนีไม่รอดแน่ พี่ชายมีความจริงใจต่อซ้ำเช่นนี้ ซ้ำยอมมีอาจทำให้เขาผิดหวัง สองวันนี้พวกเขาทำอะไรให้พี่ชายอีกเลย ค่อยๆ รอไปดีกว่า เจ้าเองก็ไปที่เรือนนั้นให้น้อยลงหน่อย ให้คนคอยจับตาดูไว้ก็พอ ยิ่งใกล้ถึงช่วงเวลาสำคัญก็ยิ่งต้องสุขุม เข้าใจหรือไม่"

"เจ้าคะคุณหนู บ่าวทราบแล้ว" ปิงซินฟังคำพูดของคุณหนูที่ไม่รู้ว่าปลอบใจตนเองหรือสั่งสอนนางกันแน่แล้วก็รีบผงกศีรษะรับคำ ขอเพียงเป็นคำสั่งคุณหนู รับคำไว้ยอมไม่ผิดพลาดแน่

จางซิวกับปิงซินต่างก็วาดฝันถึงอนาคตอันงดงามอย่างสุขใจ ทว่าทั้งสองกลับลืมนึกถึงเรื่องหนึ่งไป หากเชียวจวันทำเรื่องโหดร้ายเช่นนี้ได้จริง เขายังจะเป็นคนดีที่นางสามารถฝากชีวิตทั้งชีวิตไว้ได้อีกหรือ

รถม้าคันหนึ่งมุ่งหน้าไปยังวัดจิ่งอวีนอย่างไม่เร็วไม่ช้า ภายในรถเป็นหลี่เมิ่งซี จื่อชิว จื่อซุนสามนายบ่าว จื่อชิวแอบเลिक่มางไปรงตรงหน้าต่างรถ หลี่เมิ่งซีมองตามมือนางออกไปข้างนอก เห็นว่าข้างนอกเต็มไปด้วยรถราและผู้คน ดูคึกคักทีเดียว ไม่เหมือนกับวัดเก่าแก่อันแสนเงียบเหงาที่ตั้งอยู่บนเขาอย่างโดดเดี่ยวเฉกเช่นที่นางจินตนาการไว้ เห็นได้ชัดว่าที่นี้เป็นเหมือนตลาด รวากับนางได้ย้อนกลับไปยังสถานที่ท่องเที่ยวในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด สมัยโบราณมีสถานที่ครึกครื้นเช่นนี้อยู่ด้วยหรือ

มองผู้มาสักการะและพ่อค้าหาบเร่ที่เดินไปมาไม่ขาดสาย ฟังเสียงตะโกนดังค่อยสลับกันไปแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงพิมพ์ "คิดไม่ถึงว่าวัดจิ่งอวีนจะครึกครื้นเช่นนี้"

"สะใภ้รองไม่รู้อะไร วัดจิ่งอวีนแห่งนี้ไม่เหมือนกับวัดอื่นๆ หรอกนะ เจ้าคะ เพราะเป็นวัดใหญ่อันดับหนึ่งของแคว้นฉี เจ้าอาวาสหมัวเต๋อของที่นี่เป็นภิกษุชั้นสูงที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับทางโลก มีฉายาทางธรรมว่าจิ่งอวีน ว่ากันว่าคนผู้นี้บำเพ็ญตบะมานานับร้อยปี อาคมสูงส่ง ช่วยมวลมนุษยชาติภัยอำนาจสุข ศักดิ์สิทธิ์มากเจ้าคะ"

"ศักดิ์สิทธิ์มาก?!"

"สะใภ้รองอย่าได้ไม่เชื่อถือเป็นอันขาด ได้ยินว่าฮ่องเต้จินตั้มาสักการะที่นี้ทุกปี พวกสกุลสูงศักดิ์และชนชั้นสูงทั้งหลายยิ่งไม่ต้องพูดถึงสี่ฤดูของที่นี่ล้วนมีผู้คนมากราบไหว้บูชาเนื่องแน่น ยังมีผู้ที่เดินทางมาจากแดนไกล นานวันเข้าที่นี้จึงค่อยๆ กลายเป็นเขตการค้าที่ใหญ่เป็นอันดับสองของเมืองฝิงหยาง ทั้งยังเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของเมืองฝิงหยาง

ภาพเช่นนี้หาชมในวัดอื่นไม่ได้หรือคณะเจ้าคะ สะใภ้ร้อง บ่าวยังได้ยินมาว่าเจ้าอาวาสหมัวแต่ผู้นี้มีนิสัยประหลาดอย่างหนึ่ง จะพบแต่ผู้ที่มีวาสนากับตนเท่านั้น หากเขาคิดว่าไร้วาสนา ต่อให้เจ้าบริจาคนเงินทองกองสูงเป็นภูเขาก็ไม่มีโอกาสได้พบ ที่แปลกยิ่งกว่าก็คือยิ่งเขาเป็นเช่นนี้ คนที่มาขอพบเขาโดยไม่เสียตายนเงินทองกลับยังมีมากขึ้น"

หลี่เมิ่งซี้มองค้อนจื่อชิวแวบหนึ่ง แปลกอะไรกัน เห็นชัดว่าเป็นเพราะ... 'ต่ำช้า!' หลี่เมิ่งซี้ที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดไม่เคยเชื่อเรื่องผีสังเทวดา นางจึงรู้สึกไม่นับถือจึงอวดนำคำซื้อที่ถูกเหล่าลือไปอย่างอัศจรรย์ผู้น้อยอย่างยิ่ง

จื่อซุนกับจื่อชิวไม่สนใจสายตาค้อนควักของสะใภ้ร้อง ยกนกกว่าจะได้ออกจากคฤหาสน์ ใบหน้าของสองสาวใช้จึงยากจะปกปิดความตื่นเต้น พวกนางเหลียวซ้ายแลขวา พุดคุยเจี๋ยจิวัวไม่หยุด

จื่อซุนมองเซียวจวินที่ขี่ม้าตัวสูงใหญ่ นอกหน้าต่างต่าง แขนเสื้อปลิวพลิว ท่าทางสง่างาม ซึ่งแตกต่างกับเขาในยามปกติที่มักเย็นชา ยามนี้เขาดูสุภาพอ่อนโยนราวกับเป็นคนละคน จื่อซุนอดรู้สึกภูมิใจแทนสะใภ้ร้องของตนไม่ได้ นางเอ่ยว่า "สะใภ้ร้องดูสิเจ้าคะ เวลาคุณชายรองขี่ม้าดูสง่างามน่าเกรงขามจริงๆ คุณชายรองงานยุ่งขนาดนี้ แต่ก็ยังพาสะใภ้ร้องออกมาข้างนอก ความจริงคุณชายรอง..."

ยังพุดไม่จบ สายตาเหมือนจะกินคนของจื่อชิวก็ทำเอาจื่อซุนหวาดกลัวจนกลืนคำพุดที่เหลือกลับลงไป เห็นจื่อซุนไม่พุดแล้ว จื่อชิวจึงถลึงตาใส่นางอย่างดุตัน "เจ้านี่นะ กินถั่วร้อยเม็ดก็ไม่รู้สึกถึงกลิ่นเหม็น*

* กินถั่วร้อยเม็ดก็ไม่รู้สึกถึงกลิ่นเหม็น เป็นคำเปรียบเปรยถึงคนที่เจ็บแล้วไม่จำ ทำผิดซ้ำเรื่องเดิม

ยังมีหน้ามาพูดว่าคุณชายรองงานยุ่ง แต่ก็ยังพาสะใภ้รองออกมาอีก เจ้าไม่ได้ยินที่คุณชายรองพูดหรือ เขารับคำสั่งจากเหล่าไท่จวิน เหล่าไท่จวิน เป็นคนสั่งด้วยตนเอง คุณชายรองป่วยและแต่งงานเสริมมงคลกับสะใภ้รองจนหายดีแล้ว จึงต้องมาขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คุณชายรองจำเป็นต้องพาสะใภ้รองมาจุดธูปที่นี่ เจ้าไม่เห็นใบหน้าภูเขาน้ำแข็งของคุณชายรองรึท่าทางไม่เต็มอกเต็มใจแม้แต่่น้อย ตลอดทางไม่ได้หันกลับมามองพวกเราเลยสักแวบเดียว"

จื่อซุนเหลือบมองจื่อชิวอย่างประหลาดใจแวบหนึ่ง นางก็แอบสังเกตุคุณชายรองเงียบๆ อยู่เหมือนกันหรือ!

เห็นจื่อซุนมองตน จื่อชิวจึงโพล่งออกไป "มองอะไรของเจ้ากัน ข้าสังเกตุการณ์ศัตรูอยู่ต่างหาก!"

จื่อซุนมองจื่อชิวอย่างซุนใจ นางไม่ชอบอีกฝ่ายเอาเสียเลย นางคิดว่าจื่อชิวร้ายกาจและมีอคติมากเกินไป ทั้งไม่ยอมรับฟังความเห็นที่แตกต่าง จนใจที่มักเถียงเอาชนะอีกฝ่ายไม่ได้ แต่ระดับเสียงของนางก็ด้อยกว่าแล้ว แน่نونว่าท่าทีของนางย่อมข่มอีกฝ่ายไม่ได้แน่

ผลลัพธ์ของการทะเลาะโต้เถียงกันทุกวันของสองคน ส่วนใหญ่ล้วนเป็นจื่อซุนที่ยอมแพ้ก่อน ทว่าแม้จะพ่ายแพ้ทุกครั้ง นางก็ไม่ท้อ ขอเพียงสะใภ้รองไม่โมโห นางก็มีความกล้าพอที่จะทะเลาะกับจื่อชิวต่อไป เห็นสะใภ้รองยังคงไม่พูดจา สุดท้ายนางก็ยังไม่ยอมแพ้ เงียบอยู่นานก่อนจะเถียงอย่างอดไม่ได้ "ไม่ได้ยินพี่หญิงบอกหรือไร ในเมืองผิงหยาง คุณชายรองได้ฉายาว่าพญายมหน้าเย็น หงจูปรนนิบัติคุณชายรองมาหลายปี น้อยครั้งที่เห็นเขายิ้ม คุณชายรองมักมีสีหน้าเย็นชาอยู่เสมอ

เพียงแต่กับพวกเราบึ้งตึงยิ่งกว่าปกติเท่านั้น เจ้าไม่เห็นหรือว่ามีเมื่อวาน หลังจากเชิญหมอมามาแล้ว คุณชายรองก็ให้เชียวชยาไปซื้อยาที่ร้านยาอิฐขุนทันที เจ้าเป็นคนเอากลับมาเองด้วยซ้ำ คุณก็รู้ว่าคุณชายรองห่วงใยอาการป่วยของสะใภ้รองเพียงใด น่าเสียดายที่สะใภ้รองไม่ยอมกิน"

ฟังคำพูดนี้แล้ว พอดคิดว่ายาก็พุ่งขึ้นในสวนด้านหลังของเรือนปีก ตะวันออกและส่องออกไปขายกลับถูกเชียวจวินซื้อกลับมาพร้อมกับเงินของ ล้าค่านำมาให้นางกิน หลี่เมิ่งซี้กับจื่อชิวต่างก็อดขำพรีดไม่ได้ ได้ยินหญิง บอกว่าคุณชายรองสั่งให้เชียวชยาหาวิธีซื้อลูกกลอนหยั่งเชิงให้ได้มากกว่านี้ด้วย น่าเสียดายที่หลี่ตู้ได้รับแรงกดดันจากจื่อชิวมากเกินไป ให้เงินเท่าไรก็ไม่ยอมทำการค้ากับคุณชายรองสกุลเชียว

หลี่เมิ่งซี้กับจื่อชิวคิดถึงเรื่องพวกนี้แล้วก็กลั้นหัวเราะไม่อยู่ เป็นดั่ง ค่ำกล่าวนี้จริงๆ เงินของสามีภรรยา มือซ้ายจ่ายออก มือขวารับเข้า เพียง แต่พวกเขาสามีภรรยาออกจะแปลกประหลาดเป็นพิเศษ

ด้วยเหตุนี้พวกนางนายบ่าวจึงรู้ว่าเชียวจวินใส่ใจร้านยาอิฐขุนมากขึ้นตอนการนำยาเข้ามาและส่งออกไปจึงต้องระมัดระวังยิ่งขึ้น เกรงว่า เชียวจวินจะพบเบาะแสอะไรเข้าเสียก่อน แล้วคลำตามเถาวัลย์มาหา ผลแดงก่อนจะพบว่าร้านยาอิฐขุนนี้เป็นของนาง จากนั้นคงทำลายทิ้งไม่เหลือ

จื่อชุนเห็นหลี่เมิ่งซี้หัวเราะจึงเกิดความกล้า ยึดดอกแล้วพูดต่อ "ผ่านมานานขนาดนี้แล้ว ทุกครั้งคุณชายรองล้วนเป็นสายฟ้าที่ฟาดดัง ทว่าเม็ดฝนกลับเล็กนิดเดียว ไม่ได้ทำอะไรสะใภ้รองจริงๆ เลยนะเจ้าคะ บ่าวยังรู้ดีว่าคุณจริงแล้วคุณชายรองแม้จะมีใบหน้าเย็นชาเพียงใด ทว่าหัวใจกลับอบอุ่น..."

"หุบปาก! เจ้าคิดจะให้คุณชายรองทำอะไรซะไรร่องเล่า แต่งงานกันมาตั้งนาน เจ้าเคยเห็นเขานึกถึงสะไรร่องตอนไหนบ้างหรือ ครึ่งก่อนที่สะไรร่องกระอักเลือด พวกเขาทั้งครอบครัวไม่มีใครก้าวออกมาเลยสักคน มิใช่สาวใช้อย่างพวกเราที่คอยล้อมหน้าล้อมหลังหรือ บ้านนี้ไม่มีคนดีเลยสักคน แค่อยากจะจอกๆ ไม่ก็เมื่อนี้ก็ซื้อใจเจ้าได้แล้วหรือนี้ ลูกกลอนพวกนั้นเป็นของพวกเราเอง ใครจะอยากได้แล้ว วันใดเขาหย่าสะไรร่องขึ้นมาจริงๆ เจ้าถึงจะสงบเสงี่ยมกระมัง!" จิวฮวาเห็นคนชมคุณชายรองเป็นไม่ได้ จิวฮวาจึงจะเปิดปากก็ถูกนางสวนกลับฉอดๆ ทั้งยังกางเล็บตลึงตาใส่จิวฮวาราวไ่ก่ชน ด้วยนางโมโหแล้วจริงๆ

นี่มิใช่เรื่องเล็ก ทว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องถึงแหล่งทำมาหากิน คุณชายรองไม่ชอบสะไรร่อง ตั้งแต่นางถูกซื้อเข้ามาในคฤหาสน์ก็ไม่เคยเห็นคุณชายรองเข้าห้องของสะไรร่องเลยสักครั้ง แม้คุณชายรองจะเป็นคนดี แต่มิใช่คู่ครองที่ดีของสะไรร่องเลย

จะให้เขาเข้าใกล้สะไรร่องในรัศมีสามชี่เยะ* ไม่ได้เด็ดขาด จิตใจของจิวฮวาไม่แข็งแกร่งเช่นนี้ ข้าเร็วต้องถูกคุณชายรองซื้อใจไปแน่ ควรกำราบนางไว้แต่เนิ่นๆ หาไม่แล้วไม่แน่วันใดอาจถูกคุณชายรองหลอกหลวง ขายนางกับสะไรร่องไปพร้อมกัน

จิวฮวาเห็นจิวฮวาลึงตาใส่ตนใบหน้าก็แดงก่ำ ใจรู้ว่าครั้งนี้ยั่วโทษะ จิวฮวาเข้าแล้วจริงๆ นางจึงก้มหน้าอย่างประหม่า นานครู่ใหญ่เห็นจิวฮวาไม่พูดจาจึงบ่นเสียงค่อยๆ "ก็ไม่มีอะไรสักหน่อย ข้าแค่พูดเท่านั้นเอง ไปต้องทำท่าเหมือนจะกินคนด้วย!"

* ชี่เยะ (ฉื่อ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'พูด'

"เจ้าว่าจะไรนะ ลองพูดใหม่อีกครั้งซิ!" จี้อชีวเห็นจี้อซุนยังไม่ถอดใจ จึงถือโอกาสนี้ทำสะเอวคาดคั้น ครั้งนี้จี้อซุนจึงเป็นไปโดยสิ้นเชิง

"พูดให้น้อยลงหน่อยเถอะ ระวังคนข้างนอกจะได้ยินเข้า" หลี่เมิ่งซี เห็นทั้งสองเถียงกันหน้าแดงหูแดง ใจรู้ว่าไม่อาจเยียบต่อไปได้อีก ได้ยินว่าผู้ฝึกยุทธ์ประสาธการได้ยินจะดีเยี่ยม เมื่อครูจี้อชีวพูดเรื่องยา นางกลัวจริงๆ ว่าเซียวจวินจะได้ยินเข้าจึงรีบห้ามปรามทั้งสอง

จี้อชีวเห็นหลี่เมิ่งซีเอ่ยปากขึ้นมาแล้ว นางจึงไม่มีท่าทีดูต้นเฉกเช่นเมื่อครั้งนี้อีก เพียงนั่งสำรวจมอยู่ด้านข้างโดยไม่พูดไม่จา จี้อซุนฟังคำพูดของหลี่เมิ่งซีแล้วก็เงยหน้าขึ้น ก่อนจะย่นจมูกและเบ้าปากให้จี้อชีว เมื่ออีกฝ่ายเห็นก็เหยียดตัวทำสะเอว ถลึงตาใส่อย่างดูต้นราวไก่อชนอีกครั้ง

หลี่เมิ่งซีมองสาวใช้สองคนนี้แล้วไม่รู้จักหัวเราะหรือร้องไห้ดี ระวังว่าไต่เถียงกันอยู่นั้น รถม้าก็หยุดลง ทั้งสามมองออกไปข้างนอก พบวารถม้าผ่านประตูหลักมาแล้ว ตอนนี้อยู่ตรงหน้าซุ้มประตู

ตามหลักผู้ที่มาสักการะ เพื่อแสดงถึงความจริงใจแล้ว ส่วนใหญ่ ล้วนลงจากรถที่ประตูหลักและเดินเข้ามา ประจวบเหมาะที่สองข้างทาง เต็มไปด้วยร้านค้าจึงถือเป็นการเดินตลาดไปด้วย ไม่นานก็มาถึงซุ้มประตู แต่เซียวจวินที่ขี่ม้าเห็นว่าสุขภาพของหลี่เมิ่งซีอ่อนแอเกินไป เดินไกลขนาดนั้นร่างกายจะรับไม่ไหว เขาจึงสั่งให้รถม้าแล่นผ่านประตูหลักไปจนถึงหน้าซุ้มประตูแล้วค่อยหยุด

ข้างนอกบ่าวชายเล็กม่านขึ้นแล้ว จี้อชีวกับจี้อซุนลงจากรถม้าก่อน จะหันไปประคองหลี่เมิ่งซีลงมา พอทั้งสามลงจากรถม้า ดวงตากก็ไม่พอให้ใช้เสียแล้ว จี้อซุนกับจี้อชีวต่างก็ลื้มการโต้แย้งเมื่อครั้งไปโดยสิ้นเชิง

พวกนางชี้มือชี้ไม้แล้วพูดคุยเจียวจ้าว

หลี่เมิ่งชี้ทอดสายตามองไป นางเห็นเทือกเขาที่อยู่ไกลออกไปกับต้นสนไถ่ๆ สอดรับกับวิหารและระเบียงศาลาเบื้องหน้าได้เป็นอย่างดีให้ความรู้สึกอบอุ่นคลุมเครือ ทั้งสงบเงียบปรองดอง

หุ้มประตูแห่งหนึ่งกั้นขวางความครึกครื้นของตลาดที่อยู่เบื้องนอกกับความเงียบสงบของวัดออกจากกัน ในประตูกับนอกประตูราวกับคนละโลก เมื่อมีความคึกคักข้างนอกเป็นตัวเปรียบเทียบ บรรยากาศด้านในประตูจึงเคร่งขรึมจริงจังมากยิ่งขึ้น ในประตูมีผู้เดินทางมาสักการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างต่อเนื่อง ทว่าทุกคนต่างเงียบเสียงเองโดยไม่ต้องบอก

หลี่เมิ่งซื่อทวนในใจอย่างอดไม่ได้ *คนโบราณช่างเคารพนับถือเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์จริงๆ*

คนยุคปัจจุบันเทียบไม่ติดเลย วัดในความทรงจำพวกนั้นล้วนถูกใช้เป็นที่ท่องเที่ยวทั่วทั้งสิ้น แม้จะอยู่หน้าประตูพระอุโบสถก็ยังได้ยินเสียงมัคคุเทศก์ถือโทรโข่งอธิบายประวัติความเป็นมา ไหนเลยจะได้สัมผัสกับความสงบเคร่งขรึมที่แท้จริงเช่นนี้

"สะใภ้รองเข้าไปก่อนเถอะขอรับ คุณชายรองรออยู่" เชี่ยวซย่าเห็นทั้งสามไม่สนใจเชียวจิววินที่ยืนรออยู่ด้านข้าง เขาแต่่มองซ้ายมองขวาจึงรีบเตือนเสียงค่อย

ได้ยินคำพูดของเชียวซย่าแล้ว ทั้งสามจึงนึกขึ้นได้ว่าพวกนางไม่ได้ออกมาเที่ยวเล่น แต่มาขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จิวชิวกับจิวซุนจึงรีบหุบปากแอบเหลือบมองคุณชายรองก็เห็นว่าคุณชายรองลงจากม้าแล้ว กำลังยื่นไพล่มือไว้ข้างหลังมองพวกนางด้วยสีหน้าเย็นชาโดยไม่พูดอะไร

จื่อชิวแอบแลบลิ้นใส่เซียวจวิน แล้วเข้าไปประคองหลี่เมิ่งซีอย่าง
ระวัง พาเดินไปที่ข้างกายคุณชายรองซ้ำๆ

หลี่เมิ่งซียกอกายนิดๆ ก่อนจะร้องเรียกเสียงค่อย "คุณชายรอง"

"อืม" เซียวจวินเห็นพวกนางดูสถานที่จนพอใจในที่สุดจึงเดินเข้ามา
เขาไม่พูดอะไร เพียงรับคำด้วยเสียงขึ้นจมูก พักหน้าแล้วหมุนตัวเดิน
เข้าไปในวิหาร

เข้าซุ้มประตูมาแล้วก็เห็นต้นโพขนาดใหญ่โตโอฬารหลายต้น
แม้จะเข้าสู่ปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว แต่พวกมันยังคงยืนหยัดอย่างเขียวชอุ่ม
ซ้ายขวาแบ่งเป็นหอร่องซ้งกับหอกลอง ตรงหน้าเป็นวิหารพระเมตไตรย
เซียวจวินไม่ได้หยุดชื่นชม แต่ก้าวเข้าไปในวิหารพระเมตไตรยทันที
จากนั้นจึงเลี้ยวขวาออกไปทางประตูหลัง มุ่งหน้าไปยังพระอุโบสถ

จื่อชิวประคองหลี่เมิ่งซีแล้วพูดเสียงค่อย "ได้ยินว่าเซียมซีที่นี่
ศักดิ์สิทธิ์มาก ประเดี๋ยวให้พระเสริจ พวกเราไปเสี่ยงเซียมซีกันเถอะ
เจ้าคะ!"

ถึงอย่างไรก็เป็นคนยุคปัจจุบัน แต่ไรมาหลี่เมิ่งซีไม่เคยเชื่อเรื่อง
พวกนี้อยู่แล้ว แต่เห็นจื่อชิวมีสีหน้าเฝื่อน ก็ไม่ยอมทำให้นางหมดสนุก
จึงผงกศีรษะรับคำ

หลี่เมิ่งซีให้จื่อชิวประคองก้าวขึ้นบันไดหินที่ละก้าว พอเดินถึง
ข้างกระถางธูปหน้าประตูพระอุโบสถ นางก็อดลอบถอนหายใจไม่ได้ว่า
ร่างกายนี้ช่างอ่อนแอนัก จากซุ้มประตูถึงพระอุโบสถเป็นระยะทาง
ไม่เท่าไรแท้ๆ ทว่านางขึ้นบันไดเพียงไม่กี่ขั้นก็หอบหายใจเสียแล้ว เห็นที่
ต่อไปต้องออกกำลังกายให้มากกว่านี้

ซ่อนตาสีนั้นก็เห็นเขียวจวีนรออยู่ข้างกระถางรูป มือถือรูปที่จุดแล้ว กำลังมองนางที่หอบแฮกๆ เขาก็ขมวดคิ้ว ด้วยเห็นท่าที่เช่นนี้ของเขาจนชิน หลี่เมิ่งซีจึงไม่ใส่ใจ

จื่อชิวทำปากยื่นสูง หากมิใช่เพราะคุณชายรองเป็นเจ้าของที่นาง ล่วงเกินไม่ได้ นางคงเข้าไปสั่งสอนคุณชายรองนานแล้ว ลอบด่าเขาในใจ ขมวดคิ้วอะไรนักหนา ร่างกายของสะใภ้รองอ่อนแอมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทั้งยังเป็นสตรีด้วย จะไปเหมือนท่านได้อย่างไรที่ก้าวยาวๆ แค่มิก็ก้าวก็มาถึง ถ้าคิดว่าช้านักก็ไหวก่อนเสียเลยสิ ไม่ได้ขอให้ท่านรอสักหน่อย!

เขียวจวีนเห็นหลี่เมิ่งซีก้าวเข้ามาจึงยื่นรูปที่จุดแล้วในมือให้ หลี่เมิ่งซี อึ้งไปเล็กน้อย มีธรรมเนียมนั้นด้วยหรือ ให้นางไหวก่อน นางเป็นหญิง นะ มิใช่ชายเป็นใหญ่หญิงต่ำต้อยหรือ

นางยื่นมือไปรับอย่างสงบเสงี่ยม กำลังจะก้าวขึ้นไปไหว้ก็เห็น เขียวจวีนเหลือบมองนางแวบหนึ่ง จากนั้นเขาจึงหยิบรูปขึ้นมาอีกสามดอก จุดแล้วค่อยพยักหน้าให้นาง

ให้ตายเถอะ ต้องไหว้พร้อมกัน! ไม่พูดแล้วใครจะรู้เล่า เป็นใบ้หรือไร! หลี่เมิ่งซีลอบด่าในใจคำหนึ่ง ทำให้นางหลงดีใจอยู่ตั้งนาน คิดว่าเขา เปลี่ยนนิสัย หันมาเคารพสิทธิของสตรีแล้วเสียอีก!

ทั้งสองไหว้พร้อมกันสามครั้ง แล้วปักรูปลงในกระถางรูปพร้อมกัน ก่อนจะหมุนตัวก้าวเข้าไปในพระอุโบสถ ครั่งนี้เขียวจวีนตั้งใจผ่อนฝีเท้า ให้ช้าลงเพื่อให้หลี่เมิ่งซีตามมาทัน พวกเขาก้าวตามกันเข้าไป หลี่เมิ่งซี มองเบาะรองตรงหน้าและเหลือบมองเขียวจวีนที่เสียบราวกับคนใบ้ คงมิใช่ต้องขกศิระษด้วยกันกระมัง ดูเหมือนเบาะรองนี้จะใหญ่ไม่พอ

ระหว่างที่นางคิด เชี่ยวจวินก็คุกเขาลงแล้ว สีหน้าเลื่อมใสจริงใจ
อย่างมาก ปากท่องคำพูดหลายคำ ก่อนจะกราบลงไปอย่างเคารพนอบน้อม
หลี่เมิ่งซีมีชีวิตมาสองชาติแล้ว ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นว่าอะไร
คือห้าส่วนจรวดพื้น* เห็นความศรัทธาของเชียวจวินตอนนี้แล้วนางกลับ
ไม่รู้สึกรับชןแม้แต่่น้อย ในใจพลันเกิดความเลื่อมใสตาม ความไม่เชื่อถือ
ก่อนหน้านี้หายไปสิ้น

มนุษย์เราควรมีความศรัทธา เพราะนั่นเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ
อย่างหนึ่ง ยามสิ้นหวังยังสามารถประคับประคองตนเองให้มีชีวิตอยู่
ต่อไปได้ หลายวันนี้นางนอนเป็นศพอยู่บนเตียง รู้สึกเหมือนตนเองเป็น
ศพเดินได้ ไม่มีชีวิตชีวาแม้แต่่น้อย เป็นเพราะนางไม่เชื่อถืออะไรเลยใช่
หรือไม่ ในช่วงเวลาที่สับสนถึงได้ทำใจไปหมด

ระหว่างขบคิด หลี่เมิ่งซีก็ได้ยินเชียวจวินกระแอมไอ นางตั้งสติ
กลับมา พบว่าเขาไหว้เสร็จแล้ว กำลังมองนางอยู่ หลี่เมิ่งซีจึงรีบเข้าไป
คุกเข่าบนเบาะรอง กราบไหว้ด้วยความศรัทธาจากใจจริง ปากสวดอธิษฐาน
ในใจ พระโพธิสัตว์ผู้เมตตาและช่วยปัดเป่าทุกข์ให้มวลมนุษย์ เห็นแก่ที่
ช่าน้อยกราบไหว้บูชาท่านอย่างจริงใจ จะช่วยชี้แนะหนทางให้ช่าน้อย
ช่วยให้ช่าน้อยหลุดพ้นจากทะเลทุกข์ในเร็ววันได้หรือไม่

ท่องจบก็ทำตามเชียวจวิน กราบไหว้โดยให้ห้าส่วนจรวดพื้น กราบไหว้
ครบสามครั้งแล้วจึงจับมือจื่อชิวที่ยื่นเข้ามาประคอง ก่อนจะลุกขึ้น

เชียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีลุกขึ้นแล้วจึงหมุนตัวเดินออกไปข้างนอก
จื่อชิวเห็นเช่นนั้นก็รีบกระตุกแขนเสื้อหลี่เมิ่งซีและส่งสายตาให้นาง

* ห้าส่วนจรวดพื้น ความหมายตรงตัวคือการทำความเคารพโดยให้ห้าส่วนของร่างกายจรวดพื้นพร้อมกัน ได้แก่
มือทั้งสอง เข่าทั้งสอง และหน้าผาก นอกจากนี้ยังใช้เป็นสำนวนหมายถึงเลื่อมใสอย่างยิ่ง

หลี่เมิ่งซีถึงนึกขึ้นได้ว่าจื่อชิว จื่อซุนอยากเลี้ยงเซียมซี เห็นเซียวจวินใกล้จะเดินออกไปแล้วนางจึงรีบร้องเรียก "คุณชายรอง!"

เซียวจวินชะงักท่า หันกลับมามองนาง

เห็นเซียวจวินหันกลับมา หลี่เมิ่งซีจึงเกิดความลังเล ทั้งสองมาขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน คุณชายรองผู้นี้กลับมีท่าทีอึดอัดขัดแย้งอย่างมาก ตลอดทางทำตัวเหมือนคนใบ้ นางไม่ยอมถามใจเขาเลยจริงๆ แต่เห็นสีหน้าคาดหวังของจื่อชิวแล้วจึงกระแอมเสียงค่อยก่อนพูด "คุณชายรอง คือว่า...มาถึงที่นี่แล้ว ภรรยาผู้น้อยอยากเลี้ยงเซียมซีดูสักหน่อยเจ้าคะ"

สองสาวใช้มองเซียวจวินอย่างประหม่า กลัวว่าภูเขาน้ำแข็งลูกนี้จะปฏิเสธ แต่เห็นเขาเงิบไปเพียงครู่เดียวก็หมุนตัวเดินกลับมา แม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่เข้าใจได้ว่าเขาตกลงแล้ว สีหน้าของทั้งสองฉายความยินดีทันที หากมิได้อยู่ในพระอุโบสถที่บรรยากาศเคร่งขรึม พวกนางจะต้องกระโดดตัวลอยแน่

ประคองหลี่เมิ่งซีไปตรงบริเวณเลี้ยงเซียมซีแล้ว ทว่าเห็นหลี่เมิ่งซีไม่ยอมเลี้ยงเซียมซีเสียที บ่ายเบี่ยงอยู่นาน จื่อชิวจึงก้าวออกไปปรับกระบอกเซียมซีจากสามเถรน้อย ใช้สองมือประคองไว้อย่างศรัทธา อธิษฐานในใจหลายคำและเขย่าเบาๆ ไม่นานไม้เซียมซีก็ร่วงลงมาอันหนึ่ง สามเถรน้อยหยิบขึ้นมาแล้วยื่นให้ด้วยสองมือ หลี่เมิ่งซียื่นมือไปปรับ จื่อชิวชะงักหน้าเข้ามาอย่างตื่นเต้น *บนเซียมซีเขียนว่าอะไรบ้างนะ*

"มีเรื่องดีมาเยือนถึงหน้าบ้าน สิ่งสมกุศลย่อมพบเจอเรื่องมงคล การแต่งงานและเรื่องอื่นล้วนราบรื่น ป่วยไข้ได้ยาดีกลับแข็งแรง" หลี่เมิ่งซี

ถือเชียมซีและอ่านเบาๆ

"เชียมซีนี้ตีความอย่างไรหรือเจ้าคะ" จ๊อซิวมองหลี่เมิ่งซี ที่ก่อนจะถามอย่างไม่เข้าใจ

"ยังต้องตีความอีกหรือ ดูจากตัวหนังสือก็รู้แล้ว ความหมายคือราบรื่นทุกสิ่ง" เห็นจ๊อซิวมีสีหน้าร้อนใจ หลี่เมิ่งซีจึงพูดสงเดซ

"แต่บ่าวไม่ได้ปวยนี้เจ้าคะ ไฉนเชียมซีจึงบอกว่าปวยใช้ได้ยาตีกลับแข็งแรง เชียมซีนี้เหมาะกับสะใภ้รองมากกว่า"

จะบ้ำตาย เชียมซีมีเหมาะกับใครด้วยหรือ เจ้าคิดว้านี้เป็นการเลือกคู่หรือไร! หลี่เมิ่งซีค้อนจ๊อซิวทีหนึ่ง จ๊อซิวปิดปากอย่างรู้กาลเทศะ

"อมีตาภพุทธ สีกา หากอยากตีความเชียมซีสามารถออกจากประตูนี้ ในวิหารข้างจะมีคนตีความเชียมซีให้" สามเถรน้อยซีประตูที่เชื่อมไปยังวิหารข้างพลางพูด

"สะใภ้รองกับจ๊อซุนรออยู่ตรงนี้ก่อน บ่าวไปครู้เดียวกัมาเจ้าคะ" จ๊อซิวฟังแล้วก้าวเท้าเดินออกไป แต่ถูกจ๊อซุนคว้าวัวไว้ "เตี๋ยวก่อนเสีียงเชียมซีเสร็จพวกเราค่อยไปด้วยกัน"

จ๊อซิวเหลือบมองหลี่เมิ่งซี รู้สึกว้าตนเองร้อนใจไปสักหน่อย นางชะงักทันทีแล้วเดินกลับมา

จ๊อซุนรับกระบอกเชียมซีมาและเขย่าอยู่นนาน ไม่เชียมซีหล่นลงมาอันหนึ่ง ไม่รอให้สามเถรน้อยก้าวเข้ามา จ๊อซิวก็แยงไปก่อนแล้วอ่านออกมา "ยามว่างไรกังวลนั่งอยู่เฉย กินอิมตี้มซาเอนกายพัก มีต้องเหน็ดเหนื่อยกายหรือใจ ไร่ทุกข์ภัยไร่หายนะแน่นอน"

"น่าจะหมายถึงชีวีตราบรินเช่นกัน เห็นทีพวกเจ้าสองคนคงจะ

โชคดีมาก ไปเถอะ ไปฟังว่าตำชื่อว่าอย่างไรบ้าง" หลี่เมิ่งซีฟังจือชิวอ่านจบ ก็ตีความหมายตามตัวหนังสือทันที

สองสาวใช้ฟังแล้วหน้าแดงเรื่อ ตีอกดีใจยิ่งนัก ประคองหลี่เมิ่งซีจะเดินออกไป จือชิวพลันชะงักเท้า ก่อนจะเอ่ยปากโน้มน้าว "สะไภ้ร้องเสียงเซียมซีสักอันเถอะเจ้าคะ ไหนๆ ก็อุตสาหามาแล้ว ถือเสี่ยวเสี่ยวหายเล่นๆ" จือชิวพูดพลางรับกระบอกเซียมซีมาจากสามเณรน้อย ยื่นให้หลี่เมิ่งซีด้วยสองมือ

ให้ตายหลี่เมิ่งซีก็ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ นางกำลังจะปฏิเสธ หางตาก็เหลือบไปเห็นเซียวจวินยืนอยู่ข้างๆ เขากำลังมองนางอย่างครุ่นคิด คิดถึงคำพูดของตนเองเมื่อครู่นี้ที่บอกว่าจะเสี่ยวเซียมซี หากยามนี้จากไปโดยไม่เสี่ยวเซียมซีคงดูไม่ดีนัก นางจึงยื่นมือไปรับกระบอกเซียมซี เขย่าจนไม้เซียมซีร่วงลงมาอันหนึ่ง ถูกจือชิวเก็บขึ้นมาแล้วอ่าน "หยกมุกล้ำค่านี้ อยู่กับตัว มัวไปแสวงหาจากที่อื่น เหมือนคนถือไฟตามหาไฟ มีผู้หยุดไว้ไม่เหนี่ยวเปล่า"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วขมวดคิ้วมุ่น *นี่คืออะไรกับอะไรกันแน่ แล้วอะไรคือ มีผู้หยุดไว้ไม่เหนี่ยวเปล่า!*

เซียมซีก็เป็นเช่นนี้แหละ หากเจ้าไม่เชื่อ ไม่เสี่ยวเลยจะดีกว่า แต่หากเสี่ยวเซียมซีแล้วไม่นำไปตีความให้ชัดเจนย่อมติดค้างอยู่ในใจ

จือชิวกับจือซุนต่างส่ายหน้า ไม่เข้าใจว่าตกลงเซียมซีนี้ดีหรือไม่ดี กันแน่ หมายถึงสะไภ้ร้องเหนี่ยวเปล่าไปเอง หรือว่าสิ่งที่สะไภ้ร้องวางแผนมาทั้งหมดล้วนเป็นจันทรานิมนต์ บุปผาในคันท้อง จือชิวลอบเสี่ยวใจภายหลัง นางไม่น่ายุสะไภ้ร้องเลย หากรู้แต่แรกว่าเป็นเช่นนี้ ไม่เสี่ยว

เซียมซีตั้งแต่แรกยังดีเสียกว่า

"เซียมซีพวกนี้หากเชื่อก็มักแปลว่ามีจริง ไม่เชื่อก็มักแปลว่าไม่มี สะใภ้รองอย่าเชื่อถือเลย พวกเรากลับกันเถอะเจ้าคะ ประเดี๋ยวคุณชายรองจะรำคาญเอาได้"

หลายวันนี้สะใภ้รองทำใจไปเสียทุกเรื่อง หากนี่เป็นเซียมซีที่แย่มากจะมีใช่เป็นการซ้ำเติมชีวิตสะใภ้รองหรือ จ้อชีวิตคิดเช่นนี้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่กล้าไปตีความเซียมซีอีก นางรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

จ้อขุนกำลังจะอ้าปาก แต่กลับถูกจ้อชีวิตลึงตาลี

หลี่เมิ่งซีเห็นเมื่อครู่จ้อชีวิตยังร้อนใจอยากไปตีความเซียมซี ยามนี้กลับพูดว่าจะกลับ จึงเข้าใจความหวังดีของอีกฝ่าย ในใจนางพลั้งรู้สึกประทับใจ ต่อให้ชีวิตนี้ไม่เป็นไปตามที่หวังเพียงใด หากได้มีคนที่ยังรักภักดีเช่นนี้คอยติดตามนางก็พอแล้ว

คิดเช่นนี้จึงหันไปพูดกับเซียวจวิน "คุณชายรองโปรดรอสักครู่ ภรรยาผู้น้อยตีความเซียมซีเสร็จแล้วจะกลับมา" พูดจบเห็นเซียวจวินไม่เอ่ยอะไร จึงถือว่าเขายอมรับแล้ว หลี่เมิ่งซีให้จ้อชีวิตประคองเดินไปที่ประตู

ทั้งสามเดินออกจากประตูโดยมีสามเถรน้อยนำทาง มุ่งหน้าไปยังวิหารข้าง มีสามเถรน้อยรูปหนึ่งเดินออกมาจากวิหารเจริญธรรมพอดี เห็นทั้งสามเดินมาก็เข้าไปประนมมือเอ่ยว่า "อภิตาภพุทธ สীগาจะตีความเซียมซีหรือ จ้อวินตำซ้อเจ้าอาวาสวัดนี้รออยู่ในวิหารเจริญธรรมแล้ว"

หลี่เมิ่งซีเหลือบมองจ้อชีวิตแวบหนึ่ง จ้อวินตำซ้อผู้นี้ไม่พบคนง่าย ๆ มิใช่หรือ ไฉนจึงมาตีความเซียมซีให้ผู้อื่นได้เล่า

"เห็นที่สะใภ้รองจะนับเป็นคนที่มีวาสนา พวกเราเข้าไปกันเถอะ"

เจ้าคะ" จิวฮิวฟังแล้วความกัลลัดกลุ่มบนใบหน้าก็หายเป็นปลิดทิ้ง นาง
 ร่าเริงขึ้นมาอีกครั้ง ต้าซือที่ถูกเล่าขานจนกลายเป็นบุคคลมหัศจรรย์เป็น
 ฝ่ายอยากพบสะไภ้ตัวเอง เห็นที่สะไภ้รองของนางจะมีโชคนครรรมดาเลย

"ได้ รับประทานซือฟู* น้อยท่านนี้น่าทางด้วย"

หลี่เมิ่งซีให้จิวฮิวประคอง นางทำท่าจะเดินไปข้างหน้า กลับเห็น
 สามเถรน้อยประนมมือทั้งสองข้าง พุดกับจิวฮิวและจิวฮุน "อมิตาพุทธ
 สิ่กาทั้งสองท่าน หากจะตีความเชื่อมโยงกัน"

หืม ลีกลับถึงเพียงนี้เชี่ยวชาญหรือ ไม่ให้เข้าไปด้วยกัน? หลี่เมิ่งซี
 เกิดความลังเล ในใจนางไม่นับถือภิกษุชั้นสูงอะไรทั้งนั้น สำหรับคนยุค
 ปัจจุบันเช่นนางแล้ว จิวฮิวกับจิวฮุนที่เอาใจใส่มีความสำคัญกว่าภิกษุ
 ชั้นสูงผู้นั้นมาก

"จึงอรินต้าซือจะพบท่านถือเป็นโอกาสที่หาได้ยากนัก สะไภ้รองรีบ
 ไปเถอะเจ้าคะ บ่าวตีความเชื่อมโยงเสร็จแล้วจะรอท่านอยู่ที่หน้าวิหาร
 เจริญธรรม"

ฟังคำพูดจิวฮิวแล้ว หลี่เมิ่งซีขบคิดดูแล้วก็พยักหน้าเห็นด้วย
 นางเดินตามสามเถรน้อยไปยังวิหารเจริญธรรม พอถึงหน้าบันได หลี่เมิ่งซี
 ก็ชะงักเท่า นางมองขึ้นบันไดสูงแล้วสูดหายใจลึก ขณะกำลังจะก้าวขึ้นไป
 มือข้างหนึ่งพลันยื่นมาประคองนางจากทางด้านหลัง

* ซือฟู เป็นคำที่ใช้เรียกภิกษุสงฆ์ แม่ซี หรือนักพรต บางครั้งอาจมีฉายาอยู่ข้างหน้า

48

หลี่เมิ่งซีร่างกายแข็งทื่อ หันไปมองก็พบว่าเซียวจวินเดินตามอยู่ข้างหลังตลอด แม้จะไม่ชินที่เขาประคองนางเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไรก็เคยกราบไหว้ฟ้าดินด้วยกัน ผลักเขาออกไปคงไม่ค่อยดีนัก อีกอย่างตอนนี้ร่างกายนางก็อ่อนแอมาก มองขึ้นบันไดที่ค่อนข้างสูงนั้นแล้ว ท่าทางจะลำบากจริงๆ นางจึงยื่นมือให้เขาประคองแล้วก้าวขึ้นไป ดวงตามองตรงไปข้างหน้าตลอดเวลา จึงไม่ทันสังเกตเห็นว่าเซียวจวินที่ประคองนางอยู่นั้นมีสีหน้าอ่อนโยนอย่างยิ่ง มุมปากก็ยกขึ้นนิดๆ

พอขึ้นบันไดและเข้าไปในวิหารเจริญธรรมแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงปล่อยมือของเซียวจวิน สามเถรน้อยรูปหนึ่งพานางไปที่หน้าประตูข้างหลี่เมิ่งซีก้าวเท้าเข้าไป เซียวจวินกำลังจะตามไปด้วย แต่สามเถรน้อยกลับประนมมือเอ่ยว่า "อมีตาพุทธ ประสภโปรดรออยู่ที่นี้"

หลี่เมิ่งซีหันมามองเขาแวบหนึ่ง เห็นเขาพยักหน้าให้นางและยืนอยู่

ข้างประตู หลีเม็งซีจึงพยักหน้าให้เขาเช่นกันก่อนจะเดินเข้าไป

เข้าไปด้านในแล้ว เหยหน้าก็เห็นภิกษุชราคิ้วขาวเคราขาวรูปหนึ่ง
ห่มจีวรสีแดงนั่งอยู่บนเบาะรอง สองมือวางบนหัวเข่า คิดว่าน่าจะเป็น
จิ้งอวินต้าซือ

เห็นหลีเม็งซีเข้ามา เขาจึงประนมสองมือเอ่ยว่า "อมิตาภพุทธ"

หลีเม็งซีก้าวไปข้างหน้า ประนมมือทั้งสองข้างแล้วไหว้ "ข้าน้อย
คารวะจิ้งอวินต้าซือ ได้ยินชื่อเสียงของต้าซือมานาน วันนี้ได้พบ นับเป็น
บุญวาสนาที่สังสมมาสามชาติจริง ๆ"

"อมิตาภพุทธ สึกาไม่ต้องมากพิธี เจ้ากับข้ามีวาสนาต่อกัน เชิญนั่ง
ลงเถอะ"

ยามนี้สามเณรน้อยที่พาหลีเม็งซีเข้ามาหิบบาะรองมาอีกอันแล้ว
วางลงที่แทบเท้าหลีเม็งซี นางคารวะจิ้งอวินต้าซืออีกสองครั้ง ก่อนจะก้าว
ขึ้นไปคุกเข่าและนั่งลงบนเบาะรอง

จิ้งอวินต้าซือมองบุคคลตรงหน้าพลันลอบตระหนกในใจ เขาที่
บำเพ็ญตบะมาร้อยปี คิดว่าสามารถมองเห็นทะลุหาร้อยปีก่อนและหาร้อยปี
หลังจากนี้ได้ กลับมองบุคคลตรงหน้าไม่ออกแม้แต่น้อย เนื่องจากคำภณ
ได้ว่าเขียนอ้อมมีอุปายในใจหมายจะชิงตำแหน่งรัชทายาท ทำให้ราษฎร
ตำติเดื่อร้อน ชีวิตลำบากยากแค้น และสตรีตรงหน้าจะเป็นบุคคลสำคัญ
ที่สามารถขจัดเคราะห์ภัยครั้งนี้ได้ การประสบเคราะห์ภัยครั้งนี้ของนาง
จำต้องได้รับการชี้แนะจากเขา เขาจึงมาพบนางที่วิหารเจริญธรรมด้วย
ตนเอง

ยามประจันหน้ากับสตรีที่ดวงชะตาผูกอยู่กับต้าฉีทั้งหมด เขา

กลับมองอนาคตของนางไม่ออกโดยสิ้นเชิง รู้สึกเพียงว่าอนาคตของนาง
เลื่อนรางไปหมด ยิ่งมองไม่เห็นถึงที่มาของนาง รวากับนางมิใช่คนของ
ต้าชี่ หลี่เมิ่งซึ่นั่งอยู่ตรงหน้านี้เอง ทว่ากลับทำให้จิ้งอวิ้นต้าซือรู้สึกกว้างเปล่า
ล่องลอย ในใจพลันตระหนก เขาลอบท่องอมิตาภพุทธในใจติดๆ กัน

จะบ้าตาย! ให้น่านมาตีความเซียมซี มิได้มาฟังท่านสวดมนต์

หลี่เมิ่งซึเห็นจิ้งอวิ้นต้าซือที่อยู่ตรงหน้าไม่เอ่ยถึงการตีความเซียมซี
เอาแต่เบิกตาที่เป็นประกายเจิดจ้าราวคบเพลิงมองประเมินนางขึ้นๆ ลงๆ
ไม่หยุด ปากยังคงสวดมนต์อย่างต่อเนื่อง นางก็รู้สึกไม่พอใจ แต่อย่างไร
ต้าซือก็เป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องนับถือ นางไม่กล้าล่วงเกินจริงๆ

นางกระแอมเสียงค่อยแล้วจึงเอ่ยว่า "ข้าเหนื่อยเพียงเสียงเซียมซีได้
อันหนึ่ง ในใจสงสัยจึงอยากขอให้ต้าซือช่วยชี้แนะ" พุฒจบกก็ยื่นเซียมซีในมือ
ออกไปอย่างนอบน้อม

"หยกมุกล้ำค่ามันอยู่กับตัว มัวไปแสวงหาจากที่อื่น เหมือนคน
ถือไฟตามหาไฟ มีผู้หยุดไว้ไม่เหนี่ยวเปล่า อมิตาภพุทธ สีกา นี่เป็นเซียมซี
กลางค่อนข้างดี หยกล้ำค่าซ่อนอยู่ที่หินข้างกาย สีกากลับดันดันไป
แสวงหาที่อื่น เซียมซีอันนี้หมายถึงคนถือไฟตามหาไฟ ทุกเรื่องรอให้ถึง
เวลาย่อมประสบความสำเร็จเอง สีกาอย่าได้กังวลใจไปเลย รอให้ถึงเวลา
แล้ว เรื่องราวย่อมสำเร็จสมดังใจหมาย"

สรุปคำพูดของภิกษุชรานี้ได้เพียงคำเดียวว่า ตอนนี้อัจฉกร์กำลังถือ
โคมไฟตามหาไฟ อย่าเหนี่ยวเปล่าอีกเลย ไฟก็อยู่ในมือเจ้านั่นแหละ
แค่รอคอยอย่างอดทนก็พอ

หลี่เมิ่งซึฟังแล้วโมโหเหลือเกิน เหลวไหลทั้งเพ เซียมซีไม่ดีเจ้าก็พูด

มาตามตรงเถอะ ประเดี๋ยวไฟประเดี๋ยวเหนียวเปล่าอยู่นั้น ข้างกายข้า นอกจากภูเขา น้ำแข็งแล้ว ยังมีหยกงามกับก้อนหินเสียที่ไหนเล่า ฝีมือนั่นแหละที่จะเชื่อคำพูดบ้าบอของเจ้า ข้าเป็นปัญญาชนที่มาจาก ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด หากเชื่อเจ้าก็แปลกแล้ว

ดังนั้นหลี่เหมิงซีจึงพูดอย่างไม่พอใจเล็กน้อย "ข้าไม่ค่อยรู้สึกเพียง ตรงหน้ามีดสนิท มีหนทางให้เดินเสียที่ไหน ยิ่งไม่เห็นไฟเหมือนที่ต้าซือว่า มาด้วย เหตุใดต้าซือจึงกล่าวเช่นนั้น"

มองหญิงสาวตรงหน้าที่โห้งอย่างยิ่งแล้ว จิ้งอวินต้าซือจึงเงิบไป ครู่หนึ่ง มือลูบเคราแล้วตอบว่า "อิมิตาภพุทธ เชื่อมชี้นี้ของสี่กาตีความ เช่นนี้จริงๆ เพียงแต่อาตมาบ้าเพี้ยนตะบะมาน้อย คำนวนไม่ได้จริงๆ ว่า สี่กามาจากที่ใด รู้เพียงว่าสี่กาเป็นบุคคลสูงศักดิ์ คิดว่าสี่กาคงมิใช่คนของ โลกนี้ สี่กาสามารถบอกอาตมาได้หรือไม่ว่าสี่กามาจากแห่งหนใด บางที อาตมาอาจพอชี้แนะได้บ้าง"

คำพูดนี้ของจิ้งอวินต้าซือทำเอาหลี่เหมิงซีตกใจจนเหงื่อเย็นไหลท่วมตัว

ให้ตาย คงมิใช่คำนวนได้จริงๆ ว่านางมาจากอนาคตกระมัง นาง เก็บความรู้สึกดูแคลนในใจพลางตั้งสติมองสบสายตาเจิดจ้าดูจวบเพลิง ของจิ้งอวินต้าซือ ก่อนจะตอบเสียงเรียบ "ต้าซือ เดิมทีข้าน้อยเป็นบุตรสาว ของนายท่านหลี่ หลี่ชิงคบตีในเมืองฝิงหยาง เนื่องจากเมื่อหลายเดือน ก่อนคุณชายรองสกุลเซียวว่าที่ประมุขสกุลสูงศักดิ์ในเมืองฝิงหยาง ป่วยหนัก ข้าน้อยจึงได้แต่งเข้าสู่สกุลเซียวเพื่อเสริมมงคล วันนี้เดินทางมา จุดธูปขอคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับคุณชายรองที่นี่ แน่نونว่าข้าน้อยย่อมนมา

จากคฤหาสน์สกุลเขียว"

จึงอวีนต้าชื่อจับจ้องสตรีตรงหน้าเนิ่นนาน ทว่ากลับไม่เห็นเบาะแสใด ๆ แม้แต่น้อย เขาลอบคิดในใจ นางช่างเก่งกาจยิ่งนัก คนทั่วไปหากถูกเขาคัดค้นด้วยบารมีแห่งธรรมที่มองไม่เห็น เกรงว่าปานนี้คงควบคุมตนเองไม่ได้มานานแล้ว ทว่านางกลับสุขุมเยือกเย็นได้เช่นนี้ ดวงตากระจ่างใสดุจสายน้ำไม่ปรากฏแววววดกมลแล้วแม้แต่น้อย สะอาดบริสุทธิ์เหมือนเด็กที่ปราศจากความชั่วร้าย ไม่แปดเปื้อนมลทินเลยแม้แต่น้อย ปากเขาท่องคำว่าอมิตาภพุทธ ในใจเลื่อมใสสตรีตรงหน้ามากยิ่งขึ้น

หลี่เมิ่งซีเห็นภิกษุชราผู้นี้เอาแต่สวดมนต์แล้วก็นิ่งกลัว นางรู้สึกว่ภิกษุตรงหน้าลึกลับยากจะคาดเดา ขึ้นปล่อยให้เขาสวดมนต์ต่อไป ดีไม่ดีเขาอาจรู้ว่นางทะเลุ่มิตติมา เห็นจึงอวีนต้าชื่อมือลูบเครา เงียบวังงไม่พูดจาด้วยรู้ว่เขาไม่เชื่อว่จาของนางเมื่อครู่นี้ จึงกระแอมเสียงค่อยแล้วพูดต่อ "ต้าชื่อ โลกนี้มีเรื่องของโชคชะตาและการเวียนว่ายตายเกิดจริง ๆ หรือโชคชะตาที่สวรรค์กำหนดไว้แล้วจะไม่เปลี่ยนแปลงแน่หรือ ในเมื่อมีโอกาสเปลี่ยนแปลง แล้วไยต้องมาเกิดในโลกนี้ด้วยเล่า ช้่าน้อยยงนงไม่เข้าใจเลย หวังว่ต้าชื่อจะช่วยชี้แนะได้"

"อมิตาภพุทธ สีกา ความหมกมุ่นมีอยู่แคในใจเท่านั้น ขอถามหน้อยว่มีเสื้อในปิ่นหน้าจะพบดอกไมในปิ่นนี้ได้ว่อย่างไร อมิตาภพุทธ วาสนาและการพบพานจะทำให้ทุกสิ่งสำเร็จผลได้ สีกามีต้องเห็นเหนื่อยไป สิ่งที่อยู่ตรงหน้าจึงจะเป็นของจริง"

คำพูดนี้ของจึงอวีนต้าชื่อทำให้หลี่เมิ่งซีบรรลู่แจ้ง ตรงหน้ากระจ่างปลอดโปร่งทันใด นางปล่อยวางอดีตนานแล้ว และใช้ชีวิตอยู่ในยุคโบราณ

ที่แสนจะย่ำแย่ได้อย่างสงบเสถียรมาโดยตลอด ยิ้มมองดอกไม้หน้าเรือน
ผลิตบานและร่วงโรย แต่หลายวันนี้นางกลับหมกมุ่นกับเรื่องราวในอนาคต
ที่ไม่อาจล่วงรู้ได้ บ้าใจเชื่อว่าในเมื่อต้านทานไม่ได้แล้วไยต้องต้านทาน
ด้วย ดังนั้นจึงหดหู่ใจมาตลอด ใช้ชีวิตไม่ต่างจากศพเดินได้

ย้อนพิจารณาดูให้ดี อนาคตยังไม่เริ่มต้นขึ้นเสียด้วยซ้ำ แล้วจะรู้ได้
อย่างไรว่าโชคชะตาจะเป็นจริงหรือไม่ เหตุใดวันนี้จึงต้องใช้ชีวิตอย่างไม่มี
ความสุขเช่นนี้ด้วยเล่า อนาคตจะเป็นอย่างไรนั้นก็ช่างมันเถอะ ข้าจะ
ไขว่คว้าเพียงสิ่งที่ข้าต้องการ จมลอยไปตามคลื่นก็ช่าง เพราะข้าจะจดจำ
เพียงวันนี้เท่านั้น คิดแล้วหลึ่งเม็งซีจึงลุกขึ้นคารวะ "ใครครวญให้ดีแล้ว เป็น
ข้าหน่อยเองที่ยึดติดเกินไป มีทิวี่มากถึงเพียงนี้ แล้วจะหลุดพ้นได้อย่างไร
ขอขอบคุณคำซื้อที่ชี้แนะหนทาง"

"อมิตาภพุทธ สีกา อาตมาขอตัวก่อน"

มองเงาร่างของจิ้งจอกวินดำซื้อที่จากไป หลึ่งเม็งซีก็ซบหนืออเม็ดเล็กที่
ซึ่มออกมาบนหน้าผาก นางลอบตัดสินใจว่าวันหน้าอย่ามาที่วัดหรือ
อารามพวกนี้บ่อยนักเลยจะดีกว่า ไม่นานนี้อาจมีบุคคลลึกลับที่มีวิชา
อาคมซ่อนอยู่จริงๆ แล้วมีการเปิดเผยเรื่องที่น่าทะเลุ่มิตินา กระทั่งทุกคน
เห็นนางเป็นตัวประหลาด นางอาจจะถูกจับไปเผาทั้งเป็นก็ได้

หลึ่งเม็งซีเดินช้าๆ ออกจากวิหาร ด้วยไม่เห็นเงาร่างของเซียวจวิน
นางจึงคิดจะรออยู่นอกวิหาร กวาดตามองรอบวิหารเจริญธรรมที่เต็มไปด้วย
ด้วยพระพุทธรูปสูงต่ำอ้วนผอมแตกต่างกันไป องค์นี้มองปราดเดียวก็รู้ว่า เป็น
พระโพธิสัตว์กวนอิม องค์นี้แน่นอนกว่าย่อมเป็นเหวินซุ่ผู้ซ่า* แล้วองค์นี้เป็น

* เหวินซุ่ผู้ซ่า คือหนึ่งในสี่พระโพธิสัตว์ของศาสนาพุทธ ประกอบด้วย เหวินซุ่ผู้ซ่า (พระแม่ญูศรีโพธิสัตว์)
กวนซื่ออินผู้ซ่า (พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์) ผู้เสียนผู้ซ่า (พระสมันตภัทรโพธิสัตว์) และตั้งผู้ซ่า (พระ
กษิติครรภโพธิสัตว์)

ใครเล่า

มองพระโพธิสัตว์ทั้งหลายที่มีสีหน้าและอากัปกริยาที่หลากหลาย เห็นพวกเขาบ้างก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน บ้างก็ถลึงตาดุดัน บ้างก็เผยอริมฝีปากนิดๆ ใบหน้าระบายยิ้มน้อยๆ บ้างก็นั่งขัดสมาธิ ประนมนิ้วทั้งสิบเข้าด้วยกัน บ้างก็หลับตาลงครึ่งหนึ่ง ในมือถือพระคัมภีร์ มองดูรอบหนึ่งแล้ว นางก็แยกแยะได้เพียงแค่สององค์เท่านั้น

อดคิดถึงชาติก่อนตอนไปเที่ยววัดเขาหลินไ่มได้ นางก็เคยเข้าไปเยือนวิหารแบบนี้เช่นกัน ช่างในมีพระโพธิสัตว์ในอิริยาบถต่างๆ มัคคุเทศก์คอยแนะนำพระโพธิสัตว์แต่ละองค์ ชั่วขณะหนึ่งหลี่เมิ่งซีเหมือนได้ย้อนกลับไปโน้ชาติก่อน ภาพโน้ชาติก่อนซ้อนทับกับภาพโน้ชาตินี้ วิหารเหมือนกัน พระโพธิสัตว์เหมือนกัน นางเหมือนกัน ทำให้นางแยกไม่ได้ว่าตรงหน้าโน้เป็นความจริงหรือความฝัน รวากับยามโน้นางอยู่ในชาติก่อน และแค่ฝันไป พอตื่นจากฝัน ทุกอย่างก็จะกลับคืนสู่สภาพเดิม คิดแล้วจึงเปล่งเสียงเบาๆ "บุปผามีไช่บุปผา สายหมอกมีไช่สายหมอก มาเยือนกลางดึก ฟ้าสาจจากลา ยามมาประหนึ่งฝันคงอยู่มีนาน ยามจากไปดุจเมฆสลายสูญ"

หมุนตัวกลับมาเห็นเขี้ยวจวินยืนอยู่หน้าประตูวิหาร ขมวดคิ้วแน่น ครั้นเห็นเขี้ยวจวินตัวเป็นๆ ยืนอยู่ตรงหน้าเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีจึงกลับสู่ความเป็นจริงในที่สุด ความทรงจำโน้ชาติก่อนพวกโน้เป็นเพียงความฝันไปแล้วจริงๆ

"คุณชายรอง"

"กลอนของซีเออร์ฟิงแล้วดีก็ได้อยู่หรอก แต่กลับชวนให้รู้สึกเหมือนหลุดพ้นจากโลกโน้ไป กลอนเช่นนี้วันหน้าแต่งให้น้อยลงหน่อยจะดีกว่า"

เมื่อครูเสียชีวิตวินรู้สึกเหมือนหลิเม็งที่ว่างเปล่าและล่องลอย ฟังบทกลอนนี้แล้ว เขารู้สึกว่านางสามารถจากไปราวความฝันได้ ทั้งไม่รู้ว่าจะไปตามหานางได้ที่ใดด้วย ดังนั้นจึงนึกเกลียดชังกลอนบทนี้ของหลิเม็งซีและวิจารณ์แง่ลบ

ถึงอย่างไรก็มีโชคกลอนที่นางแต่งเองอยู่แล้ว เขาจะมีความเห็นอย่างไรก็ช่าง หลังจากฟังคำชี้แนะของจิ้งจอกวินต้าซือ หลิเม็งซีจึงคลี่คลายปมในใจได้ ยามนี้อารมณ์นางดียิ่ง จึงไม่ยากถือสาเสียวจวินที่ชอบจับผิดผู้อื่น

"ภรรยาผู้น้อยมักได้ยินมาว่าพระโพธิสัตว์กวนอินช่วยบรรเทาทุกข์ภัยได้ทุกอย่าง มีคำขอฉบับพันก็ตอบรับคำขอฉบับพันนั้น ทำตัวเป็นเรือให้มนุษย์ข้ามทะเลแห่งความทุกข์ เป็นความจริงหรือไม่" หลิเม็งซีอภัยให้เสียวจวินอย่าง 'ใจกว้าง' ทั้งยังชวนคุยอย่างอารมณ์ดี

"ย่อมเป็นความจริงแน่นอน พระพุทธองค์สามารถบรรเทาความทุกข์ที่เกิดจากการเกิดแก่เจ็บตายของมนุษย์ได้ หากมนุษย์ประสบความยากลำบาก แล้วไปขอให้พระพุทธองค์คุ้มครอง ย่อมสามารถหลุดพ้นจากทะเลแห่งทุกข์ได้ ครั้งนี้ข้าป่วยหนัก ท่านอย่าก็มาขออภัยพระพุทธองค์ด้วยตนเอง ข้าถึงได้หายดี ดังนั้นวันนี้ท่านอย่าจึงให้พวกเรามาขอขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน"

ฟังเจ้าพูดเช่นนี้ ข้าต่างหากที่เป็นพระโพธิสัตว์ หากไม่มีข้า เกรงว่ายามนี้เจ้าคงเหลือแต่ซากไปแล้ว ไม่เชื่อหรือกว่าพระโพธิสัตว์กวนอินจะช่วยเจ้าได้จริงๆ! หลิเม็งซีเหลือบมองเสียวจวินอย่างไม่พอใจ อยากสั่งสอนเขาเสียเหลือเกิน ให้เขาคารวะนางสักสามที แต่ความจริงมักโหดร้ายเสมอ

ความคิดเช่นนี้จึงได้แต่คิดอยู่ในใจเท่านั้น

"ในเมื่อศักดิ์สิทธิ์ถึงเพียงนี้ พวกเรามาแล้วก็กราบไหว้สักหน่อยเถอะ เพียงแต่พระโพธิสัตว์มีมากมายเช่นนี้ ภรรยาผู้น้อยไม่รู้จะกราบไหว้องค์ไหนดี หรือว่าต้องกราบไหว้ทั้งหมด"

คิดถึงคุณศรัทธาของคนโบราณแล้ว หลี่เมิ่งซีคิดว่าในเมื่อเข้ามาในวิหารเจริญธรรมนี้แล้ว ย่อมสมควรกราบไหว้สักหน่อย นับดูแล้วที่นี้ก็มิพระโพธิสัตว์ทั้งหมดสิบเอ็ดองค์ คิดว่าหากต้องกราบไหว้ทั้งหมดจริง นางคงต้องเหนื่อยตายก่อนแน่ จึงถามออกมาอย่างกลัดกลุ้ม

เซียวจวินมองนางแวบหนึ่งอย่างสงสัย เรื่องทั่วไปเช่นนี้นางไม่รู้ได้อย่างไร

"ซีเออร์ไม่รู้หรือว่าเข้ามาในวิหารแล้ว ไม่ว่าในวิหารจะมีพระโพธิสัตว์กี่องค์ ปกติแล้วให้กราบไหว้สามครั้งเป็นอันใช้ได้"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วโบน้าพลันขึ้นสีแดงเรื่อ ก่อนจะก้าวไปข้างหน้าช้าๆ คุณเข่าลงบนเบาะรองและกราบไหว้อ่างจริงจังสามครั้ง พอลุกขึ้นเซียวจวินก็ตามเข้ามากราบไหว้สามครั้ง

เซียวจวินกับหลี่เมิ่งซีกราบไหว้พระโพธิสัตว์ในวิหารเจริญธรรมเสร็จก็เดินออกมาด้วยกัน คิดถึงท่าทีเลื่อมใสจริงใจของเขาตบหน้าไหว้พระ หลี่เมิ่งซีจึงเอ่ยถามเรื่อยเปื่อย "ตอนไหว้พระคุณชายรองท่องอะไรหรือ"

"นโม อมิตาพุทธ เมื่อครู่ซีเออร์ก็ท่องเช่นนี้มิใช่หรือ"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้ว พอคิดถึงบทสวดบูชาเจ้าแม่กวนอินที่ตนท่องแล้ว ก็อดหน้าแดงไม่ได้ นางจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

เห็นหลี่เมิ่งซีไม่พูดอะไร เซียวจวินก็มองนางอย่างเคลือบแคลง เขา

พบว่าหลี่เมิ่งซีเป็นคนเฉลียวฉลาด เรื่องอะไรขอเพียงชี้แนะสักเล็กน้อย นางก็เข้าใจแล้ว ทว่าความรู้อันกว้างขวางของเธอกลับสู้เด็กคนหนึ่งไม่ได้เลย ด้วยซ้ำ ต้าจิ้นบ่ถือศาสนาพุทธ เรื่องพวกนี้อาจารย์ในสำนักศึกษาสอนสั่งมาตั้งแต่เล็ก ต่อให้ไม่เคยไปสำนักศึกษาก็น่าจะเคยเห็นและเคยได้ยิน จากบิดามารดาบ้างสิ

กล่าวได้ว่าสิ่งที่คนต้าจิ้นต่างรู้กันทั่วทั้งนั้นนางกลับไม่รู้เลยแม้แต่บ่อย แต่ไม่ว่าอย่างไร เห็นหลี่เมิ่งซีสามารถสนทนากับเขาอย่างผ่อนคลาย เช่นนี้ได้ก็ดีใจมากจริงๆ เชี่ยวจวินลอบยินดีในใจ ไม่เสียแรงที่เขาทุ่มเทความคิดไปมาก สุดท้ายก็ใช้อุบายพานางมาขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้ นางออกมาเที่ยวเล่นผ่อนคลายได้อย่างเปิดเผย วิธีนี้นับว่าได้ผลจริงๆ ด้วย มองดูหลี่เมิ่งซียามนี้ ไหนเลยจะมีท่าทีหดหู่เฉกเช่นหลายวันก่อน อีก หลี่เมิ่งซีที่สุขุมเยือกเย็นคนเดิมกลับมาแล้ว เขาแปลกใจจริงๆ ว่า จิ้งอวิ้นต้าซือพูดอะไรกับนาง พอนางออกมาจากวิหารก็ราวกับมีชีวิตใหม่ อยุ่อย่างไรอย่างนั้น กับเขาก็ไม่ห่างเหินเหมือนก่อนหน้านี้อีก ทว่ายามนี้เขามิอาจเอ่ยถามสิ่งใดออกไปได้ ขอเพียงเห็นนางไม่เป็นไรก็ดีมากแล้ว

ออกจากวิหาร เชี่ยวจวินประคองหลี่เมิ่งซีก้าวลงบันไดที่ละก้าว อย่างเป็นธรรมชาติ

จื่อชิวกับจื่อซุนที่รออยู่ข้างล่างเห็นคุณชายรองเดินออกจากวิหาร มาพร้อมกะโหลกศีรษะ ทั้งคุณชายรองยังประคองกะโหลกศีรษะด้วยท่าทางที่ สนิทสนม ทั้งสองต่างก็เบิกตาโต ดวงตาแทบจะถลนออกมา

จื่อชิวตั้งสติได้ก่อนจื่อซุนไม่ได้! ข้าจะปล่อยให้คุณชายรองเข้าใกล้ กะโหลกศีรษะในรัศมีสามเสี้ยวไม่ได้! หาไม่แล้วกะโหลกศีรษะจะถูกคุณชายรอง

ทำร้ายเอาได้

คิดถึงตรงนี้อ้อซิวก็ก้าวเท้าเดินไปข้างหน้า ทว่าถูกจ๊อซุนคว้าตัวไว้เสียก่อน

จ๊อซุนรู้สึกว่ายามนี้คุณชายรองกับสะใภ้รองดูประองคองกันอย่างมาก พวกนางที่เป็นเพียงสาวทางที่ดีควรจะหลบไปให้ไกลสักหน่อย เห็นจ๊อซิวไม่รู้กาลเทศะเช่นนี้จึงรีบคว้าตัวอีกฝ่ายไว้แล้วส่ายหน้ากับนาง

จ๊อซิวไม่สนใจแม้แต่น้อย นางบัดมือจ๊อซุนออกพลางก้าวฉับๆ เข้าไปหาหลี่เมิ่งซี เหลือบมองเขียวจวินแวบหนึ่งแล้วพูดเสียงค่อย "คารวะคุณชายรอง สะใภ้รอง"

หลี่เมิ่งซีเห็นจ๊อซิวเดินเข้ามาจึงหดมือกลับมาแล้วให้จ๊อซิวเป็นคนประคอง ก่อนจะก้าวลงบันไดต่อ

จู่ๆ นิ้วเนียนนุ่มที่กุมไว้ในมือถูกชักออกไป ทำให้เขียวจวินที่นอกเต็มไปด้วยความอ่อนโยนพลันรู้สึกว่างโหวง เมื่อฝ่ามือของตนเองว่างเปล่าแล้ว เขาก็รู้สึกเศร้าใจราวกับบางสิ่งได้ขาดหายไป

เขาเหลือบมองจ๊อซิวด้วยสายตาเย็นชาพลางเดินตามหลังทั้งสองด้วยสีหน้าบึ้งตึง เห็นสีหน้าเย็นชาแบบนี้จนชินแล้ว หลี่เมิ่งซีกับจ๊อซิวต่างก็ทำเป็นมองไม่เห็น

มองจ๊อซิวข้างหน้าที่ทำตัวเป็นแม่ไก่หวงไข่แล้ว เขียวจวินก็ขมวดคิ้วมุ่น ตั้งแต่เมื่อไรกันที่สาวใช้ผู้นี้แสดงออกถึงความเป็นอริกับเขา

เดินไปตามทางจนออกจากซุ้มประตู เขียวชยาก็กับคนอื่น ๆ รออยู่นอกประตูแล้ว เห็นพวกเขาออกมา ต่างก็เข้ามาค้ำับ สั่งให้คนจูงม้ามาและเตรียมรถม้า

จิวฮวากับจิวซุนมองร้านรวงสองข้างทาง ก่อนจะสะกิดแขนเสื้อให้เมิ่งซีเบาๆ พลังส่งสายตากับนาง เดิมทีการเดินทางของก็เป็นสัญชาตญาณของสตรีอยู่แล้ว หายากที่สาวใช้สองคนจะได้ออกมา ขามาเห็นสองข้างทางเต็มไปด้วยสินค้ากระจุกกระจิกละลานตา ในใจก็แทบจะอดทนไม่ไหวอยู่แล้ว ด้วยรู้ว่ามาไหว้พระจึงไม่กล้าทำตัวเสียมารยาท

ตอนนี้ไหว้พระเสร็จแล้ว ดูเหมือนเซียวจวินเองก็อารมณ์ดีทีเดียว ทั้งเห็นว่าอีกนานกว่าจะเที่ยงวัน ทั้งสองจึงเกิดความคิดอยากเดินดูของ

หลี่เมิ่งซีเห็นสองสาวใช้ยื่นคิ้วขยิบตาอย่างร้อนใจก็รู้ความในใจของพวกนาง นางตามใจสองคนนี้มากจริงๆ อีกอย่างนางเองก็อารมณ์ดีมากนี่ก็อยากเดินเที่ยวเล่นเช่นกัน มองเซียวจวินที่กำลังจะพลิกตัวขึ้นมา ดังเลครุ่นหนึ่ง หลี่เมิ่งซีจึงก้าวออกไปพูด "คุณชายรอน คือว่าภรรยาผู้น้อยมาที่นี่เป็นครั้งแรก จึงอยากเดินชมร้านรวงสองข้างทางสักหน่อย"

ฟังคำของหลี่เมิ่งซีแล้ว เซียวจวินก็นิ่งคิดไปครู่หนึ่ง ยังคงมีสีหน้าเย็นชา ทว่าก็ส่งเชือกบังเหียนให้เซียวชยา่ด้านข้าง จากนั้นเดินตามพวกนางไปที่ร้านค้า ทำตัวมีต่างจากองค์กรักษัฟุ้พิทักษ์ดอกไม้

เห็นคุณชายรอนเดินตามสะไ้รองไปแล้ว เซียวชยา่ก็ทำหน้าที่ส่งเงินคุณชายรอนเจรจาง่ายดายเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด เขาเกลียดการเดินทางของเป็นที่สุดมิใช่หรือ!

เซียวชยา่ยืนนิ่งงันอยู่ตรงนั้น กว่าจะได้สติเซียวจวินก็จากไปไกลแล้ว เขารีบส่งเชือกบังเหียนให้บ่าวชายที่อยู่ด้านข้าง ก่อนจะเร่งฝีเท้าตามไป

จิวฮวากับจิวซุนถือปิ่นเงินที่เพิ่งซื้อมาเมื่อครู่นี้ พวกนางพูดคุยหัวเราะและเปรียบเทียบกัน มองสาวใช้สองคนนี้แล้ว หลี่เมิ่งซีก็ส่ายหน้าอย่าง

จนใจ แคป็นเงินอันหนึ่งมิใช่หรือ ยังต้องประชันกันอยู่ครึ่งค่อนวัน นิสัยเหมือนเด็กจริงๆ นางลืมนี่ไปเสียสนิทว่าร่างกายนางในตอนนี้อย่างไรไม่เท่าจื่อชิวด้วยซ้ำ!

เซียวจวินเอามือไพล่หลังเดินตามอยู่ห่างๆ รวากับสุนัขจิ้งจอกหางยาวตัวหนึ่ง บางครั้งเขาก็แหวะดูของจุกจิกบนแผงลอยกับเซียวชยา ทว่าความสนใจส่วนใหญ่ล้วนอยู่กับภรรยาที่อยู่ข้างหน้า ในตลาดที่วุ่นวายเช่นนี้ เขากลับจริงๆ ว่าพวกนางจะพลัดหลงไป แต่ก็มีโอกาสดักดีศรีของตนเองไปเดินข้างกายนางได้

การปฏิบัติตัวเช่นนี้ของเขาจึงเป็นไปตามกฎรัศมีสามเศียรที่จื่อชิวกำหนดขึ้น นายบ่าวกลุ่มนี้จึงกลายเป็นภาพที่แปลกตาในตลาดแห่งนี้

เงยหน้าเห็นด้านหน้ามีร้านขายหยกร้านหนึ่ง หลี่เมิ่งซีจึงเดินเข้าไป จื่อชิวกับจื่อซุนก็ตามเข้ามาพร้อมด้วยเสียงที่ตึงเจี๋ยวจั้ว เครื่องหยกในร้านฝีมือประณีตกว่าหยกบนแผงลอยข้างนอกมากนัก บรรจุในกล่องงดงามและวางอยู่บนชั้น ทั้งสามพิจารณาอย่างละเอียด

นี่ไม่เหมือนกับทองคำ หลี่เมิ่งซีไม่มีความชื่นชอบเครื่องหยกเป็นพิเศษ นางเพียงมองด้วยสายตาชื่นชมไปที่ละชิ้นเท่านั้น

เซียวจวินตามเข้ามาและนั่งลงบนเก้าอี้สานที่อยู่ข้างประตู

พ่อค้าในเมืองผิงหยางน้อยนักที่จะไม่รู้จักคุณชายรองสกุลเซียวทันทีที่หลงจู้เห็นเขาเข้ามาในร้านก็ตรงมาทักทายอย่างกระตือรือร้น

เซียวจวินโบกมือเป็นสัญญาณให้หลงจู้ไปยุ่งกับงานของตนเอง เขาเพียงสั่งชามานึ่งกาและนั่งดื่ม เซียวชยาเอามือไพล่หลังยืนอยู่ด้านข้างเซียวจวิน

"สะใภ้รื่อง ท่านดูกำไลหยกนี้สิ เปลี่ยนประกายแวววาวเหมาะกับท่านมาก หลงจู้ เอาหยกอันนี้ออกมาให้พวกเราดูหน่อย"

จื่อชิวตาลายไปกับเครื่องหยกที่วางอยู่เต็มร้าน นางตื่นเต้นเป็นพิเศษ ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเครื่องประดับศิระระสว่นใหญ่ของสะใภ้รื่องนำไปจำหน่ายหมดแล้ว ตอนนั้นแม้ร้านยาอี่ซุนเริ่มมีกำไรแล้ว ทว่าตอนนั้นจำนำของไปแบบมิอาจไถคืนได้ สะใภ้รื่องเองก็ยังไม่ได้ซื้อเครื่องประดับเพิ่มเลยสักชิ้น ยากนักที่จะมีโอกาสเลือกดูด้วยตนเอง นางจึงอยากเลือกซื้อให้สะใภ้รื่องสักหน่อย ลืมไปเสียสนิทว่าพวกนางออกมาให้พระไม่ได้ติดเงินมามากนัก

"ลูกค้าท่านนี้ ท่านตาแหลมจริงๆ กำไลหยกคู่นี้ทำจากหยกเหลือง ซึ่งเป็นหยกเหลืองเนียน* ที่หายาก ท่านดูฝีมือแล้วดูประกายหยกนี้สิ ตลอดถนนเส้นนี้มีแต่ร้านของพวกเราเท่านั้นที่มี ขอบอกลูกค้าอย่างไม่ปิดบังว่า เครื่องหยกในร้านเราส่วนใหญ่ล้วนมีเพียงชิ้นเดียว ท่านสามารถซื้อไปได้ อย่างสบายใจ ไม่ไปซ้ากับใครแน่นอน ควรค่าแก่การเก็บสะสมยิ่งนัก"

เห็นจื่อชิวถูกใจกำไลหยกเหลืองที่ดีที่สุดในบ้าน หลงจู้จึงแนะนำอย่างกระตือรือร้น เขาเห็นคุณชายรองสกุลเซี่ยวเดินตามพวกนางเข้ามา คิดว่าคุณชายรองสกุลเซี่ยวต้องเป็นคนจ่ายเงินแน่ มีหรือจะไม่ขายของอย่างเต็มที่ ว่ากันว่าคุณชายท่านนี้ใจป่ามาแต่ไหนแต่ไร

รับกำไลหยกมาจากหลงจู้แล้ว จื่อชิวจึงลองสวมลงบนข้อมือหัตถ์เม็งซี พลางพูด "สีนี้เหมาะกับผิวของสะใภ้รื่องจริงๆ พวกเราเอาอันนี้ด้วยกัน"

"เจ้าลืมไปแล้วหรือ เหล่าไ้ท่จวินมอบหยกมันแพะให้ข้าอันหนึ่งแล้ว เหมือนจะงามกว่าหยกอันนี้เสียอีก"

* หยกเหลืองเนียน เป็นหยกเนื้อนุ่มที่หายากชนิดหนึ่ง เนื้อละเอียด มีความยืดหยุ่นทนทานสูง มีต้นกำเนิดอยู่ที่เขตเหอเถียนในทิเบต หยกเหลืองเป็นหยกเหลืองประเภทหนึ่งที่มีสีเหลือง หายากและล้ำค่ามาก

"ลูกค้าท่านนี้ ท่านพูดผิดเสียแล้ว ในบรรดาหยกเหอเถียน หยกเหลืออง นับว่าหายากที่สุด เป็นของล้ำค่าในบรรดาหยกทั้งหลาย รองลงมาจึงเป็น หยกมันแพะ กำไลคู่นี้ ไม่ต้องพูดถึงด้านฝีมือว่าหาร้านที่สองในต้าฉีไม่ได้ อีกแล้ว แต่วัตถุนี้ก็หายากยิ่งแล้ว ท่านลองส่องดูกับแสงแดดสิ นี่เป็น หยกเหลือองอย่างดี หยกมันแพะจะเทียบได้อย่างไร หากท่านถูกใจจริงๆ ชำนาญตัดใจยอมลดราคาให้ท่านบางส่วนเลยก็ได้" หลงจู้เห็นหลี่เมิ่งซี ไม่มีเจตนาจะซื้อจึงพรรณนาถึงสรรพคุณอย่างชะม้กเข้มนั

"หลงจู้ กำไลนี้ขายเท่าไร" จื่อชิวฟังแล้วตื่นเต้

"เห็นว่าท่านเป็นคนตาแหลม ทั้งยังคิดจะซื้อจริงๆ ชำนาญคิดตาม ราคาต้นทุนเลยแล้วกัน ถือว่าคบหาสหาย ไม่แพงเลย ท่านจ่ายมาสาม พันตำลึง กำไลนี้ยอมเป็นของท่านแน่นอน"

สามพันตำลึง?! จื่อชิวลูบอกเลื้อ นึกซ้ันได้ว่านางมีเงินติดตัวแค่ ห้าสิบบตำลึงเท่านั้น นางแลบล้ันออกมาแล้วเบนสายตาไปทางอื่น

เดิมหลี่เมิ่งซีก็ไม่คิดจะซื้ออยู่แล้ว ยิ่งได้ยินราคาที่สูงลิ่วเช่นนี้ นางจึงถอดกำไลส่งคืนให้หลงจู้ ก่อนจะเอ่ยว่า "พวกเราไม่ซื้ออันนี้หรือกร ปรกวนท่านเก็บให้ดีเถอะ พวกเราจะดูอย่างอื่น"

"ลูกค้าท่านนี้ ท่านอย่าไปดูอย่างอื่นเลย ท่านลองดูกำไลหยกนี้ อีกครั้งเถอะ ต้องเงินเท่าใดจึงจะซื้อได้" เห็นหลี่เมิ่งซีมองไปทางอื่นโดย ไม่ลังเลแม้แต่น้อย หลงจู้ก็รีบกำไลกลับมามาอย่างผิดหวัง แอบเหลือบมอง คุณชายรองสกุลเซียวก็เห็นเขาก้มหน้าตีมน้ำชา ไม่ได้มองมาทางนี้เลย แม้แต่น้อย จึงเก็บกำไลหยกกลับไปอย่างไม่เต็มใจ

"สะไ้ร่องดูนี้สิเจ้าคะ ค้างคาวตัวนี้อัปลักษณ์จริงๆ!"

หลี่เหมิงซิมองตามมือของจื่อซุนไป เห็นหยกประดับสี่เหลี่ยมไข่มลาย
เมฆและฝู* ดวงตาพลันชะงัก นางก้าวเข้าไปซ้ำๆ และพิจารณาอย่าง
ละเอียด

"หลงจู๋ ข้าอยากดูหยกประดับชั้นนี้"

หลงจู๋เห็นพวกนางไม่ซื้อกำไลหยกเหลืองก็ผิดหวังมาก ครั้นเห็น
หยกประดับที่พวกนางจะดูมีราคาไม่เท่าไร ความกระตือรือร้นก็หมดไป
นานแล้ว จึงหยิบออกมายื่นส่งให้แล้วแนะนำง่าย ๆ "หยกประดับชั้นนี้แกะสลัก
จากหยกตุ๋ชานอย่างดี เป็นสี่เหลี่ยมไข่มตลอดอัน ท่านดูบริเวณที่เป็นสี่ขาว
ตรงนี้สิ ถูกแกะสลักเป็นลายเมฆอย่างประณีต สอดรับกับสี่เหลี่ยมของตัวหยก
ทำให้ดูงดงามยิ่งขึ้น"

หลี่เหมิงซียื่นมือไปรับหยกประดับที่หลงจู๋ส่งให้ นางกุมไว้ใม่มือแล้ว
ลูบเบาๆ ช่างเป็นความรู้สึกที่คุ้นเคยเหลือเกิน ซาดิก่อนนางพกหยก
ประดับแบบนี้ติดตัวตลอด เพราะเป็นหยกที่ท่านย่าทิ้งไว้ให้ ท่านย่าเคย
บอกว่าขอเพียงพกมันไว้ก็มีความสุขไปชั่วชีวิต

น่าเสียดาย นางทะลุมิติมาแต่วิญญาณ จำได้ว่าตอนที่อยู่ใน
โรงพยาบาล หยกประดับแบบนี้ยังแขวนอยู่กับคอ เห็นหยกประดับที่อยู่
ตรงหน้านี้แล้ว นอกจากลายแกะสลักที่ดูไม่เรียบสิ้นเหมือนกับในซาดิก่อน
แล้ว ไม่ว่าจะปลิวลอยขนาด สี่ หรือคุณภาพล้วนเหมือนกันทั้งสิ้น ปลายนิ้ว
ที่ลูบหยกประดับปลิวลั่นสนั่นๆ ความทรงจำในซาดิก่อนทะลักเข้ามาดูจ
กระแสน้ำ

ปู่ย่า และพ่อแม่ที่รักใคร่เอ็นดูนาง คาดว่าร่างของนางที่อยู่ที่นี่คง

* ลายฝู เป็นลวดลายที่สื่อถึงความเป็นสิริมงคลของจีน มักจะประกอบด้วยค้างคาว เนื่องจากค้างคาวใน
ภาษาจีนออกเสียงว่า 'เปียนฝู (蝙蝠)' ซึ่งมีเสียงพ้องกับคำว่า 'ฝู (福)' ที่แปลว่า โชคลาภ

ตายไปแล้วกรรมัง คนผมขาวส่งคนผมดำ พ่อแม่จะต้องเจ็บปวดแทบ
ขาดใจแน่ ยังมีพวกเพื่อนสนิทของนางอีก ถ้าหากว่านางมีสุสาน เวลาถึง
เทศกาลพวกเขาจะไปเยี่ยมนางที่สุสานหรือไม่

มองหยกประดับชั้นนี้แล้ว ดวงตาของหลี่เมิ่งซีค่อยๆ พริบเลือน

"สะใภ้รอก ค้างคาวตัวนี้อัปลักษณ์จริงๆ พวกเราดูชั้นอื่นเถอะเจ้าคะ"
จื่อซุนเห็นหลี่เมิ่งซีมองหยกประดับอย่างหม่นหมอง เจียบังนไม่พูดจา
จึงพูดกับนางพลางยื่นมือออกไป หมายถึงจะหยิบหยกประดับชั้นนั้นคืน
หลงจู้

"หยกประดับชั้นนี้ชื่อว่าหยกประดับลายเมฆและฝู ประกอบด้วย
ลายเมฆกับค้างคาว ลายเมฆสื่อถึงความสมปรารถนาที่ต่อเนื่อง
ไม่สิ้นสุด ลายค้างคาวสื่อถึงโชคลาภที่มีอยู่ทุกหนแห่ง สองสิ่งนี้เป็น
สัญลักษณ์ของความสุขและความสมปรารถนาที่ไม่สิ้นสุด จะอัปลักษณ์
ได้อย่างไร ท่านอย่าเคยบอกว่าคนที่สวมหยกประดับชั้นนี้จะมีสุขไป
ชั่วชีวิต"

"ท่านอย่า? คนที่บ้านเดิมของสะใภ้รอกหรือเจ้าคะ บ่าวไม่เคยได้ยิน
สะใภ้รอกพูดถึงมาก่อนเลย"

ฟังคำถามของจื่อซุนแล้ว มือของหลี่เมิ่งซีก็สั่นนิดๆ บ้านเดิมในชาติ
นี้ของนางไม่มีท่านอย่าจริงๆ นั่นแหละ เมื่อครู่ใจลอยไปถึงได้เอ่ยถึงเรื่อง
เมื่อชาติที่แล้ว

ขณะกำลังคิดว่าจะกลบเกลื่อนอย่างไรก็ได้ยินหลงจู้พูดว่า "ยังคง
เป็นลูกค้าท่านนี้ที่รู้จักของ ท่านพูดถูกจริงๆ สวมหยกประดับนี้ก็เพื่อขอ
ความเป็นสิริมงคลและขอให้สมปรารถนา"

"หลงจู้ หยกประดับขึ้นนี้ราคาเท่าไร ข้าซื้อ จือชิว จ่ายเงิน"

"สูหยินท่านนี้ เห็นว่าท่านเป็นคนดูของเป็น ข้าน้อยคิดไม่แพงหรอก คิดท่านแค่หนึ่งร้อยตำลึงก็พอ ข้าน้อยรับรองว่าคุ้มแน่นอน ท่านรอประเดี๋ยว ข้าน้อยจะห่อให้เดี๋ยวนี้"

จือชิวแอบสะกิดหลังเหม่งซีแล้วพูดเสียงค่อย "สะไกรง บ่าวไม่คิดว่าจะต้องมาซื้อของ จึงติดเงินมาเพียงห้าสิบตำลึง หรือเราจะลองถามหลงจู้ดูว่าฝากไว้ก่อนได้หรือไม่ พงุ่นนี่ค่อยให้พี่ชายมาจ่ายเงิน"

หลังเหม่งซีขบคิดดูแล้วจึงพยักหน้า "ก็ได้"

สองคนนี้ล้มไปเสียสนิทว่าข้างหลังยังมีเทพเจ้าแห่งเงินทองตามมาด้วย และกำลังนั่งตีฆ้องอยู่ตรงนั้น!

จือชิวเงยหน้าพูดกับหลงจู้ "หลงจู้ วันนี้พวกเรานำเงินมาไม่พอ หยกประดับขึ้นนี้ข้าถูกใจ ขอจงไว้แล้วฝากไว้ที่ท่านก่อนได้หรือไม่ พงุ่นนี้ข้าค่อยส่งคนมาจ่ายเงินและรับไป"

หลงจู้ฟังคำพูดนี้แล้วก็ตะลึงงัน คุณชายรองสกุลเซียวนั่งอยู่ตรงนั้น มิใช่หรือ จะขาดแคลนเงินแค่ไหนได้อย่างไร แอบชำเลืองมองคุณชายรองสกุลเซียว เห็นเขากำลังก้มหน้าจิบน้ำชา

ไม่ได้มาด้วยกันหรือ! หลอกให้ข้ายุ่งหัวหมุนอยู่ตั้งนาน! เงินแค่หนึ่งร้อยตำลึงยังไม่มีปัญญาจะจ่ายเลย ดูก็รู้ว่ากอบโกยกำไรด้วยไม่ได้แน่

คิดถึงตรงนี้ก็บังเกิดความดูแคลน ทั้งเห็นว่าหยกประดับขึ้นนี้ได้กำไรไม่มากนัก หลงจู้จึงขึ้นเสียงสูงทันใด แล้วพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "อะไรกัน! ลูกค้า ถ้าท่านไม่มีเงินก็บอกมาแต่แรกสิ! ให้ข้าน้อยปรนนิบัติ

ท่านเลือกของอยู่ตั้งนาน สุดท้ายท่านกลับไม่มีเงินจะซื้อของเสียได้ ท่านไม่มีเงินซื้อหยกประดับนี้ ไม่แน่ว่าอีกไม่นานอาจถูกคนอื่นเลือกไปได้ หากลูกค้าทุกคนเป็นเหมือนท่านหมด พวกเราคงไม่ต้องทำการค้าแล้ว!"

เสียงอะละวอยวายของหลงจู้ทำให้คนในร้านต่างชะงักและหันมามอง เชียวจวินที่กำลังดื่มชาได้ยืมคำพูดนี้แล้วโบหน้าพลันบึ้งตึงทันที เขาวางถ้วยชากำลังจะลุกขึ้นกลับได้ยืมจ้อชิวพูดขึ้นมาว่า "หลงจู้ เจ้าพูดเช่นนั้นได้อย่างไร ใช่ว่าพวกเราไม่มีเงินจริงๆ เสียหน่อย แค่วันนี้ไม่ได้นำติดตัวมาด้วยเท่านั้น ดวงตาสุขุขของเจ้าอย่าได้ดูถูกผู้อื่นเช่นนั้นอีก หากไม่ให้ขึ้นมาจริงๆ ร้านเล็กๆ ของเจ้าแห่งนี้ซ้าก็ซื้อได้!"

จ้อชิวเห็นหลงจู้เปลี่ยนสีหน้าไปทันทีเมื่อได้ยินว่าพวกนางไม่มีเงิน ทั้งยังเห็นลูกค้าในร้านมองมา นางจึงควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ ลืมไปแล้วว่าตนอยู่ที่ใด รีบอ้าปากได้กลับไปทันที

เชียวจวินฟังคำพูดของจ้อชิวแล้วก็สงบลง เขายกถ้วยชาขึ้นดื่มแล้วเฝ้าดูความครึกครื้นต่อ

หลงจู้คิดไม่ถึงว่าจะเจอคนร้ายกาจเช่นนี้ ถูกย่อนจนโบหน้าแดงก่ำ อีกอึดอยู่นานก่อนจะพูดเสียงเรียบ "ท่านลูกค้าเป็นเทพเจ้าแห่งเงินทองร้านเล็กๆ ของซ้าต้อนรับไม่ไหวหรอก เชิญท่านไปที่อื่นเถอะ ที่นี่คับแคบต่ำต้อยอย่าทำให้เสียสายตาของท่านเลย" หลงจู้ไล่คนด้วยคำพูดประโยคเดียว

จ้อชุนเห็นว่าหลี่เมิ่งซีชอบหยกประดับชิ้นนี้จริงๆ นางจึงลอบตำหนิจ้อชิวว่าปากไว แอบสะกิดแขนเสื้อหลี่เมิ่งซีแล้วพูดเสียงค่อย "ในเมื่อสะใภ้รองชอบ ทั้งยังเป็นเงินไม่เท่าไร บ่าวจะไปขอให้คุณชายรองจ่ายเงินให้เจ้าคะ" จ้อชุนพูดพาลางหมუნตัวจะเดินไป ทว่านางถูกจ้อชิวคว้าตัวไว้

แล้วถลิ่งตาใส่

หลี่เหมิงซีเห็นคนในร้านต่างมองมา โบกหน้าจึงอดร้อนผ่าวไม่ได้ ในใจโมโหหงงจู้ที่ดูถูกผู้อื่น แต่อย่างไรตนเองก็ไม่ได้พกเงินออกมาจริงๆ นับว่าเป็นฝ่ายผิดก่อน ขึ้นโต้แย้งกันต่อไปก็มีแต่จะขายหน้า

มองหยกประดับในมือปลางคิดในใจ ช่างเถอะ ต่อให้ซู้กัลับมาก็ ย้อนกลับไปในชาติก่อนไม่ได้ วางไว้ข้างกายก็ทำให้เสียใจเปล่าๆ หลี่เหมิงซี คิดแล้วจึงวางหยกประดับลงบนโต๊ะคิดเงิน "พวกเราไปกันเถอะ!" พูดจบ ก็ให้จื่อชิวประคองเดินออกไปข้างนอก

จื่อชิวยังคงไม่หายโมโห นางหันกลับมาพูดกับหงงจู้ "หงงจู้ ทางที่ดี เจ้ารีบตรวจนับสินค้านี้ตั้งแต่คืนนี้เถอะ พรุ่งนี้ข้าจะส่งคนมาซื้อร้านของเจ้า!"

เชียวจวินที่นั่งดื่มชาอยู่ด้านข้างตะลึงงัน จากไปเช่นนี้เลยหรือ

เห็นหงงจู้เสียมารยาทกับหลี่เหมิงซี เดิมทีเขาก็อยากจะเข้าไปสั่งสอน แต่เห็นท่าทางร้ายกาจของจื่อชิวแล้ว พอคิดว่านางชอบขัดขวางเขาไม่ให้ ใกล้ชิดกับหลี่เหมิงซีอยู่เรื่อย ในใจจึงมีโทสะ คิดจะกำราบนางเสียบ้าง คิดว่าหากนางทนไม่ไหวจะต้องมาขอร้องเขาแน่

ระหว่างที่รอก็เห็นว่าทั้งสามราวกับหงงลิ้มเขาแล้วเดินตรงออกจาก ร้านไป โบกหน้าพลันดำทะมึน นางไม่รู้หรือว่าเขาสามารถแบกท้องฟ้าแทน นางได้

ไฉนเวลาสำคัญจึงไม่คิดว่ามีเขาอยู่ข้างหลังนางเล่า ในใจโมโห แต่ก็หวังว่าสามคนจะเดินออกไปไกลจนเป็นอันตราย เขาจึงส่งสายตากับ เชียวชย่า ส่วนตนเองก็ลุกขึ้นตามไป

พวกหลี่เหมิงซีเดินออกมาด้วยความโมโห จื่อชุนเดินไปพลงบ่น

จ๊อชิวไปด้วย "เป็นเพราะเจ้าคนเดียว ไม่ให้ข้าไปหาคุณชายรอง ท่ามกลางสายตาผู้คนมากมาย พวกเราจึงต้องอับอายขายหน้าเช่นนั้น หายากที่สะใภ้รองจะมีของที่ถูกใจ พลาดไปช่างน่าเสียดายจริงๆ พวกเราไม่ได้ขาดแคลนเงินจริงๆ สักหน่อย"

"ถ้าคุณชายรองจะจ่ายเงิน ปานนี้คงจ่ายไปนานแล้ว ยังจะนั่งจิบน้ำชาดูพวกเราถูกคนอื่นรังแกอยู่เฉยๆ เช่นนี้รึ! ให้ฝากความหวังไว้ที่เขาวงฮวาไซ่เย็นหมดแล้วกระมัง!"

"เช่นนั้นก็ไม่ควรพูดว่าพຽ່งนี้จะมาซื้อร้านสิ พวกเราจะเอาอะไรมาซื้อหรือ จะว่าไปต่อไปให้มีเงิน ผู้อื่นเปิดร้านมาตั้งนานก็ยอมมีภูมิหลังอยู่บ้าง ให้เงินเท่าไรก็ไม่ขายหรอก เจ้าจะทำอันใดได้"

"ซุนเจิงเองครักษ์ของรัชทายาทเคยบอกพี่ชายว่าอยู่ในมิงหยาง หากพวกเรามีเรื่องอะไรขอให้บอกเขา สะใภ้รอง บ่าวไม่ชอบท่าทีของคุณชายรองที่ไม่สนใจไยดีท่าน เห็นท่านถูกรังแกแล้วยังไม่ก้าวออกมา พຽ่งนี้บ่าวจะให้พี่ชายไปขอร้องรัชทายาทให้ซื้อร้านเครื่องหยกนี้เสีย ไม่เชื่อหรอกว่าขาดคนไม่เอาไหนอย่างคุณชายรองไปจะซื้อร้านหยกไม่ได้!"

"รัชทายาท?! สะใภ้รอง พวกท่านไปรู้จักรัชทายาทตั้งแต่เมื่อไรเจ้าคะ" หลี่เมิงซีไม่ยอมยกให้คนอื่นรู้เรื่องที่ดินสาบานเป็นที่นั่งกับรัชทายาท เพราะไม่ยอมยกมีปัญหามาซึ่งไม่ได้เล่าให้จ๊อชุนฟัง เห็นนางถามถึงจ๊อชิวตอบไม่ถูก ได้แต่มองหลี่เมิงซีด้วยสายตาขอความช่วยเหลือ

หลี่เมิงซีเหลือบมองจ๊อชิวแวบหนึ่งพลางลอบตำหนินางในใจว่าขาดความยับยั้งชั่งใจเกินไปแล้ว แต่ต้องการเอาชนะก็ถึงกับจะขอให้รัชทายาทซื้อร้านค้าให้เสียหรือ ไม่พูดถึงว่าเรื่องเล็กแค่นี้สมควรขอร้องรัชทายาท

หรือไม่เคย เธอแค่เรื่องที่ว่าข้างกายไม่มีใครรู้เรื่องเครื่องหยก ชื่อร้านกลับมาแล้วใครจะเป็นผู้ดูแลเล่า

ด้วยรู้ว่าจิวฮวาโมโหเพราะตนถูกรังแก ยิ่งโมโหเพราะเซี่ยวจวินไม่ยอมออกหน้า หลี่เมิ่งซีจึงไม่ได้ตำหนิงมากนัก เพียงตอบเสียงเรียบ "องค์กรฯของรัชทายาทไปซื้อยาที่ร้านยาที่ชุมชนบ่อยๆ นานวันเข้าจึงคุ้นเคยกัน วันหน้าจิวฮวาอย่าดูวามเช่นนี้อีก เจอเรื่องอะไรต้องหัดสุ่มเสียบ้าง ต่อให้พวกเราซื้อร้านนั้นมาด้วยความอยากเอาชนะก็ไม่มีปัญหาจะจัดการดูแลหรอก เรื่องนี้ไว้วันหน้าค่อยพูดถึง ไซ้แล้ว คุณชายรองเล่า ไฉนจึงยังไม่ออกมาอีก"

ฟังคำพูดหลี่เมิ่งซีแล้ว จิวฮวาก็รู้สึกที่ตนเองดูวามเกินไปจริงๆ นางรีบผงกศีรษะรับคำ ได้ยินสะใภ้รองพูดถึงคุณชายรอง หันกลับไปมองถึงพบว่าคุณชายรองยังไม่ออกมา สามคนมองหน้ากันไปมา ทว่าไม่มีใครยอมเดินกลับไปร้านหยกอีก

สุดท้ายหลี่เมิ่งซีจึงพูดว่า "ช่างเถอะ ถูกหลงงู๊ก่อกวนเช่นนี้ อารมณ์ดีที่หายไปหมดแล้ว พวกเรารออยู่ตรงนี้แล้วกัน! ข้าเร็วคุณชายรองก็ต้องออกมาแน่ ไกล่เที่ยงแล้ว รอคุณชายรองออกมาแล้ว พวกเราก็ค่อยกลับกัน"

49

เซียวจวินตามมาอย่างร้อนใจ เห็นทั้งสามรออยู่ข้างหน้าไกลออกไป ก็ให้โมโหเหลือเกิน ตอนนี้อ่าได้แล้วหรือว่าต้องรอเขา แล้วเมื่อครู่พวกนาง มัวทำอะไรอยู่ ถูกคนรังแกแล้วยังไม่รู้จักเรียกเขาอีก!

เห็นพวกนางยืนอยู่ริมถนนก็รู้ว่าคงไม่เดินออกไปไกลแล้ว เมื่อมีความมั่นใจ เซียวจวินจึงตีหน้าเย็นชาทำเป็นไม่มองพวกนาง แล้วเดินตรงเข้าไปในร้านขายภาพด้านข้าง

หลี่เมิ่งซีเห็นเซียวจวินไม่สนใจพวกนางก็รู้ว่าเขาโกรธ จึงเหลือบมองสองสาวใช้ เห็นพวกนางต่างก็ยื่นน้ิ่งมองเซียวจวินอยู่เช่นกัน นางจึงค่อนข้างใส่ทั้งสองคน ยืนน้ิ่งอยู่ทำไมเล่า ยังไม่รีบตามไปอีก!

ทั้งสามเดินตามเซียวจวินไป เมื่อเขาได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นอยู่ข้างหลัง มุมปากพลันผุดรอยยิ้มน้อยๆ ก้าวทำเดินดูภาพวาดและอักษรอย่างสบายใจ

สมัยโบราณร้านขายภาพเป็นสถานที่อันสูงส่ง ผู้มาล้วนเป็นบัณฑิต และปัญญาชน ในร้านแม้มีลูกค้ามาก แต่กลับเงียบสงบยิ่ง มีลูกค้าออกความเห็นกับภาพบางภาพเป็นบางครั้ง แต่ก็สนทนากันด้วยเสียงแผ่วเบา ด้วยเกรงจะรบกวนความสงบของผู้อื่น

หลี่เมิ่งซีไม่ได้ชื่นชอบภาพวาดเป็นพิเศษ แต่กลับชอบบรรยากาศเงียบสงบเปี่ยมด้วยกลิ่นอายของปัญญาชนเช่นนี้ ทำให้นางคิดถึงวัฒนธรรมกาแฟนิศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เห็นเชียวจวินชมอักษรและภาพวาดบนผนังด้วยสีหน้าดีมีค่า ไม่เย็นชาเป็นน้ำแข็งเหมือนที่ผ่านมาแล้ว นางก็คิดไม่ถึงว่าภูเขาน้ำแข็งลูกนี้จะชอบอักษรและภาพวาดเป็นพิเศษ นางเดินตามหลังเขา ดูภาพวาดไปเรื่อยเปื่อย

เสียงพิณพลุดังขึ้น ทำลายความเงียบสงบในร้านขายภาพนี้ไป ทั้งยังเป็นบทเพลง 'ยืมเยี่ยยุทธจักร' ที่หลี่เมิ่งซีคุ้นเคยเป็นอย่างดี

รัชทายาทอยู่ข้างบน?!

หลี่เมิ่งซีเหลือบมองจิวชิวด้วยสายตาตั้งคำถาม จิวชิวมองนางอย่างงุนงงเช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาให้ดี นี่มิใช่ฝีมือดีดพิณของรัชทายาทแน่ ครั้นเห็นจิวชิวส่ายหน้าให้นางนิดๆ จึงยิ่งแน่ใจในความคิดของตนเอง

เหมือนหินก้อนหนึ่งที่ยืนลงกลางทะเลสาบ ก่อให้เกิดคลื่นน้ำขึ้นแล้วซันแล้ว บทเพลงนั้นนอกจากนางกับรัชทายาทแล้วก็ไม่มีใครรู้จัก หรือจะเป็นคนที่ทะเลลุมิตีมาเหมือนกัน ว่ากันว่าพวกที่ทะเลลุมิตีมาล้วนชมชอบในบทเพลง 'ยืมเยี่ยยุทธจักร' นี้

ความรู้สึกรักของการเจอสหายเก่าในต่างแดนพลุผุดขึ้น ทั้งคุ้นเคยและร้อใจ ก่อกรนให้จิตใจนางไม่อาจสงบลงได้ ทำให้นางหมุนตัวเดิน

ไปตามเสียงพิณอย่างเร่งร้อน

"สะใภ้รอง ท่านจะทำอะไรเจ้าคะ" จี๋อชิวเห็นดั่งนั้นก็รีบร้องเรียก

ไต้ยีนเสียงจี๋อชิว เชี่ยวจวินจึงหันกลับมา มองตามสายตาของนางไป เขาก็เห็นหลี่เมิ่งซีเดินไปยังชั้นสองอย่างเร่งร้อน ในใจลอบตระหนก เขาไม่เคยเห็นผีทำนางสับสนถึงเพียงนี้มาก่อน จึงรีบหมุนตัวตามไป

หลี่เมิ่งซีเดินตามเสียงพิณมาถึงหน้าประตูประณีตบานหนึ่งบนชั้นสอง บ่าวชายข้างประตูเพิ่งจะเอ่ยว่า "ลูกข้าโปรดหยุดก่อน" ประตูก็ถูกหลี่เมิ่งซีผลักเปิด นางทอดสายตามองเข้าไปก็เห็นคุณชายท่าทางสุภาพสง่างามคนหนึ่งสวมชุดคลุมยาวผ้าตัวนสีฟ้าขาว ผมยารวบเป็นหางม้า ง่าย ๆ ไม่ได้สวมเกี้ยว เสื้อตัวในสีขาวและผมดำขบแน่นให้เขาดูล่องลอยยิ่งขึ้น เขานั่งขัดสมาธิอยู่หน้าพิณโบราณ สองมือลูบไล่สายพิณด้วยท่าทางเปี่ยมด้วยพลัง

มองชายหนุ่มตรงหน้าแล้ว ช่วงขณะหนึ่งที่หลี่เมิ่งซีทำอะไรไม่ถูก เสียงพิณหยุดลงกะทันหัน คุณชายผู้นั้นเงยหน้ามองมา เมื่อสบตากับหลี่เมิ่งซีแล้วตาเขาก็เป็นประกาย ถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "แม่นางท่านนี้เจ้า..."

ยังพูดไม่จบ เชี่ยวจวินที่รุดตามมาข้างหลังก็ยื่นมือมาดึงหลี่เมิ่งซีออกไปด้านข้าง ก่อนที่เขาจะก้าวมาแทน

คุณชายผู้นั้นเห็นเชี่ยวจวินเดินเข้ามาก็รีบลุกขึ้นคารวะ "พี่เชี่ยวไม่พบกันนาน ท่านมาไฉนจึงไม่บอกสักคำเล่า น้องชายเสียมารยาทแล้ว ท่านนี่คือ..."

เชี่ยวจวินคลายมือที่จับหลี่เมิ่งซีเอาไว้แล้วเดินขึ้นหน้า สองมือ

ประสานเข้าด้วยกัน "ข้าก็คิดว่าผู้ใดกันที่มีอารมณ์สุนทรีย์ถึงเพียงนี้ ที่แท้เป็นน้องเถานี่เอง"

หลังทักทายกันแล้ว เห็นสายตาคู่คนชายเถามองหลี่เมิ่งซีทอประกายประหลาด เชียวจวินจึงหันไปหาหลี่เมิ่งซีแล้วโอบนางเข้ามาในอ้อมกอดเบาๆ โดยไม่รู้ตัว ก่อนจะแนะนำคนทั้งสองให้รู้จักกัน "ซีเออร์ คุณชายผู้นี้คือคุณชายเถา เถาจวินตง เขียนหนังสือที่โด่งดังในเมืองผิงหยาง น้องรัก นี่คือพี่สะใภ้ของเจ้า"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วก็เบี่ยงตัวออกจากอ้อมกอดของเชียวจวิน นางก้าวซ้ำๆ ขึ้นไปยกกายเล็กน้อย "หลี่เมิ่งซีคารวะคุณชายเถา บุ่มบ่ามเข้ามารบกวนแล้ว ขอคุณชายเถาโปรดอภัยด้วย เมื่อครู่ได้ยินบทเพลงของคุณชายเถาแล้วรู้สึกประทับใจ เป็นบทเพลงที่เปี่ยมด้วยปณิธานอันแรงกล้าจริงๆ เจกเช่นคลื่นใหญ่กระทบฝั่ง กวาดล้างทุกสิ่ง ชุนเซาสายน้ำนับหมื่นลิ้น้ำจะท่องไปอย่างไรสละ ฟังแล้วน้ำตื้นตะลึงยิ่งนัก ไม่ทราบว่าเป็นบทเพลงนี้คุณชายแต่งเองหรือ"

ฟังเชียวจวินแนะนำแล้ว ส่วนลึกของดวงตาเถาจวินตงก็ฉายความผิดหวัง เห็นฐูหยินคารวะตน จึงรีบคารวะตอบ "พี่สะใภ้พูดเช่นนี้แสดงว่าเป็นคนรู้ทำงานองเหมือนกัน พี่สะใภ้ชมเกินไปแล้ว น้องชายหรือจะสามารถแต่งบทเพลงอันเยี่ยมยอดที่เปี่ยมด้วยปณิธานเช่นนี้ออกมาได้ เพลงนี้มีชื่อว่า 'ยิ้มเหยี่ยยุทธจักร' เป็นผลงานของเขียนปรงยา ตอนที่น้องชายได้ยินครั้งแรกก็ตะลึงนึกว่าเป็นบทเพลงของเทพเขียนเสียดีก จึงขอทำงานองมาแล้วฝึกบรรเลงอยู่บ่อยครั้ง ถือเป็นภาระผ่อนคลายจิตใจ เมื่อครู่ทำให้พี่สะใภ้ขบขันแล้ว"

ได้ยืนยันว่าเพลงนี้เถาจวินตงไม่ได้เป็นคนแต่ง หลี่เมิ่งซีจึงผิดหวังอย่างยิ่ง ผลงานของเซียนปรงยา เซียนปรงยาเป็นใคร ถูกเรียกขานว่าเซียนได้ ทั้งยังแต่งเพลง 'ยี่มเหยียยุทธจักร' ออกมาเช่นนี้ ไม่ต้องถามก็รู้ว่าต้องเป็นคนบ้านเดียวกับนางแน่นอน!

น่าละอายยิ่งนัก ผู้อื่นทะลุมิติมาก็ได้เป็นเซียน ทว่านางกลับต้องหดหู่อยู่ในเรือนปีกตะวันออก ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังเสียได้

เทียบกับผู้อื่นแล้วช่างน่าโมโหยิ่งนัก หลี่เมิ่งซีแอบจดจำฉายา 'เซียนปรงยา' ไว้ วันหน้าให้หลี่ตู่ลองไปสืบดูและขโมยวิชาของอีกฝ่ายมาดีกว่า พวกเราก็เปิดร้านยาเหมือนกัน ผู้อื่นเป็นเซียนได้ ต่อให้เราเป็นไม่ได้ อย่างน้อยเป็นอ่องก็ยังมี ฉายา 'อ่องแห่งยา' ก็เท่เหมือนกัน ถึงเวลานั้น ดูซิว่านางจะเหยียบเซียวจวินให้จมดินได้หรือไม่!

เห็นเซียวจวินกับเถาจวินตงสนทนากัน นางจึงเดินดูอักษรและภาพเขียนบนชั้นสองกับจื่อชิวและจื่อซุนที่รูดตามมาข้างหลัง

ต่างจากภาพขุนเขาและสายน้ำที่ชั้นหนึ่ง เพราะที่ชั้นสองนี้จะเน้นภาพคนที่สื่อความหมายมากกว่า ระดับศิลปะก็สูงขึ้นอีกชั้น หลี่เมิ่งซีหยุดอยู่หน้าภาพวาดสตรีภาพหนึ่ง นางไม่มีความรู้เรื่องศิลปะของภาพวาดเลยแม้แต่น้อย ทว่าภาพนี้ก็กลับทำให้นางมีอากั้วขาจากไปได้

ภาพนั้นใช้เพียงสีขาวกับสีดำ ใช้เส้นสายง่ายๆ ประกอบเป็นรูปสตรีที่ยืนพิงหน้าต่างและมองออกไป นอกจากดอกเบญจมาศหนึ่งดอกที่นอกหน้าต่างแล้ว พื้นหลังก็ไม่มีอะไรอื่นอีก สีขาวดำเข้มจางสลับกันทำให้ภาพดูมีมิติชัดเจนและเป็นหนึ่งเดียว เส้นสายละเอียดไหลลื่นต่อเนื่องไม่สิ้นสุด ภาพวาดง่ายๆ นี้แสดงถึงความอ่อนแอเปราะบาง งดงามเย้ายวน

ของสตรีได้ดียิ่งขึ้น สะท้อนความรู้สึกเย็นชาและอ้างว้างได้เป็นอย่างดี

ขณะมองอย่างลึมตัว นางก็ได้ยินเกาจวินตงเอ่ยว่า "พี่สะใภ้ก็ชอบภาพนี้หรือ"

หลี่เมิ่งซีหันกลับมา ก็เห็นเกาจวินตงกับเซียวจวินเดินมาหยุดตรงหน้าภาพสตรีนี้เช่นกัน นางจึงหันกลับไปมองภาพแล้วพูด "ใช่ภาพสตรีของคุณชายหน้าเย็นผู้นี้ใช้เพียงสีดำกับสีขาว ตวัดเส้นสายง่ายๆ เพียงไม่กี่เส้น ในภาพไม่มีคำว่าฤดูใบไม้ร่วงเลย แต่กลับชวนให้คนนึกถึงปลายฤดูใบไม้ร่วงที่ดอกไม้สีเหลืองโปรยปรายทั่วผืนดิน อากาศหนาวเหน็บอ้างว้าง ห่วงคิ้วความงามฉายความกลัดกลุ้ม ยิ่งทำให้คนรู้สึกหม่นหมองใช่หรือไม่ันทอนจิตวิญญาณ ลมประจิมหอบมาจนกระพือไหว นางในหอห้องผ้าผอมกว่าดอกไม้เหลือง ข้าคิดว่าคุณชายหน้าเย็นผู้นี้ต้องเป็นยอดฝีมือด้านการวาดภาพแน่นอน น่าเสียดายที่ข้าไม่มีวาสนาได้พบ"

หลี่เมิ่งซีจับจ้องภาพสตรีตรงหน้าโดยหันหลังให้เซียวจวินกับเกาจวินตง ทั้งยังเอ่ยคำพูดยาวเหยียด ฉับพลันนั้นก็รู้สึกวับรรยอากาศรอบด้านแข็งชะงัก ชนอ่อนบนแผ่นหลังลุกชัน นางหันกลับมาทันที กลับเห็นเซียวจวินกับเกาจวินตงกำลังจ้องนางอย่างตะลึงงัน

หลี่เมิ่งซีหลังเหือเย็นอย่างห้ามไม่อยู่ นางรู้ระดับฝีมือด้านอักษรและภาพวาดของตนเองดี โดยเฉพาะการเขียนพู่กันจีน กล่าวด้วยคำพูดของจิวชวาคือไม่ต่างจากไก่เขียนนก ยากนักที่จะเจอภาพวาดที่ทำให้นางประทับใจ ในใจเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึก จึงแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นครั้งแรก

นางวิจารณ์ผิดไปหรือ!

เห็นเถาจวินตงมองนาง เขากะแอมโอหลายทีก่อนจะพูด "พีสะใภ้
ไม่รู้มาก่อนหรือว่า 'คุณชายหน้าเย็น' ก็คือฉายาของคุณชายรองสกุลเขียว
หรือที่ผู้คนเรียกขานกันว่าพญายมหน้าเย็น"

เห็นหลี่เมิ่งซื่อออกไปเล็กน้อย เถาจวินตงจึงพูดต่อ "หลี่จิ้นถูผู้คน
เรียกขานว่าป้าศาจอัจริยะ โอวหยางจูชื่อจื่อของสกุลโอวหยางเป็นคนจาก
สกุลสูงศักดิ์ คุณชายรองสกุลเขียวที่ผู้คนตั้งฉายาว่าพญายมหน้าเย็น
และผู้่น้อย ซึ่งผู้คนเรียกขานรวมกันว่าสี่คุณชายแห่งผิงหยาง ในบรรดา
พวกเรานี้ พีเขียวโดดเด่นด้านอักษรและภาพวาด หลี่จิ้นเชี่ยวชาญด้าน
ความเรียง ฝีมือดีดัดพินและเดินหมากของพีโอวหยางเรียกได้ว่าเป็นที่หนึ่ง
ส่วนผู้่น้อยเพียงแค่ชอบบทกลอนและบทเพลงเป็นพิเศษ"

คุณชายหน้าเย็น? พญายมหน้าเย็น...เย็นชาจริงๆ ด้วย อยู่ใกล้ใน
รัศมีสามเศียรจะสามารถทำให้คนหนาวตายได้ ฟังคำพูดนี้แล้วหลี่เมิ่งซื่อก็
หันไปมองเขียวจวิน กลับเห็นตาสงสารของเขาเบิกขึ้นเล็กน้อย และกำลัง
จับจ้องนาง มุมปากขยับนิดๆ เหมือนเจือแววขบขัน

หน้อย! หัวเราะเยาะข้ารี! หลี่เมิ่งซื่อหันหน้าไปทางอื่นอย่างบึ้งบึ้ง
ไม่สนใจเขา!

ก่อนจะได้ยินเถาจวินตงพูดต่อ " 'ใช่ว่าไม่บั่นทอนจิตวิญญาณ
ลมประจิมหอบม่านกระพือไหว นางในหอห้องฝ่ายผมมากกว่าดอกไม้เหลือง'
พีสะใภ้แค่เอ่ยออกมาอย่างไม่ตั้งใจยังได้โหวตให้พีเราะเช่นนี้ วันนี้ผู้่น้อย
เพิ่งจะตระหนักถึงคำกล่าวที่ว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน ไหนเลย
จะกล้ารับฉายาเซียนแห่งกวีอีกเล่า โดยเฉพาะตั้งแต่เซียนปรุงยาปรากฏตัว
ขึ้นมา ยิ่งทำให้ผู้่น้อยละอายยิ่งนัก ได้ยินน้องหลี่บอกว่าเซียนปรุงยาผู้่นี่

ไม่ใช่แค่ยาที่สามารถช่วยคนให้ฟื้นคืนชีพราวพระโพธิสัตว์ที่สามารถชุบชีวิตคนได้เท่านั้น ทว่าบทเพลงที่แต่งยังเป็นหนึ่งไม่มีสองในได้ห้ำหั่นเกรงว่าได้ห้ำหั่นตอนนี้คงมีเพียงอักษรกับภาพวาดของพี่เซียวและความเรียงของน้องหลี่เท่านั้นที่เทียบได้"

แก่งกาจถึงเพียงนี้เซียวหรือ น่าจะได้พบกับสักหน่อย

"หลี่จั้นที่คุณชายเถาพูดถึง ใช่หลี่จั้นที่เป็นที่ปรึกษาของรัชทายาทหรือไม่"

"ใช่แล้ว ความเรียงของหลี่จั้นผู้นี้อ่านแล้วคล่องปาก แพรวหลายไปทั่วท้องถนน ความสามารถน่าตื่นตะลึงจริงๆ เขาว่างกลยุทธ์ที่สร้างความสำเร็จมั่นคงให้กับบ้านเมือง ผู้คนเรียกขานว่าปี่ศาจอัจฉริยะ เป็นที่โปรดปรานของรัชทายาทอย่างมาก เพิ่งเข้ามาเป็นที่ปรึกษาของรัชทายาทเมื่อไม่นานมานี้เอง"

"เซียนปรุงยาผู้นี้เป็นสหายรักของหลี่จั้นหรือ ไม่เคยได้ยินชื่อคนผู้นี้มาก่อน"

"พี่สะใภ้ที่อยู่แต่ในเรือนมีค่อยได้ออกมา ย่อมไม่รู้จักรักอยู่แล้ว เซียนปรุงยาผู้นี้เพิ่งปรากฏตัวเมื่อไม่กี่เดือนก่อน คนผู้นี้แซ่หลี่ ชื่อเมิ่งถาน เป็นเจ้าของร้านยาชื่อซุน ทั้งยังเป็นน้องชายบุญธรรมของรัชทายาท คนผู้นี้ชอบท่องเที่ยวไปทั่ว ใช้ชีวิตอย่างอิสระในยุทธจักรไปมาลึกลับยากจะคาดเดา น้องหลี่เองก็มีวาสนาได้พบเขาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น"

พอคำพูดนี้ถูกเอ่ยออกมาจื่อซุนก็ตกใจเบิกตากลมโต อ้าปากหวอมองสะใภ้รอง ด้วยนางทราบเรื่องร้านยาชื่อซุนแต่ไม่ทราบเรื่องรัชทายาทก่อนจะถูกจื่อชิวที่มีโอคว่าตัวไว้ก่อน นางเกือบจะเผยพิรุณให้คุณชายรอง

เห็นเสียแล้ว

อะไรนะ?! นางกลายเป็นเขียนตั้งแต่เมื่อไร แม้แต่เรื่องที่นางสาบาน เป็นพี่น้องกับรัชทายาทยังแพร่ออกไปแล้ว ตัวนางเองกลับเอาแต่ระมัดระวัง ปิดบังเรื่องนี้กระทั่งกับจือซุน!

ต่อให้หลี่เมิ่งซีสุขุมเพียงใด ช่วงขณะหนึ่งก็ตั้งสติกลับมาไม่ได้ เห็นสีหน้านางแปลกไป เถาจวินตงจึงถาม "พี่สะใภ้เป็นอะไรไปหรือ"

"ปรุงยาแค่นี้เท่าไรก็ถูกเล่าลือว่าเป็นเขียนแล้วหรือ ขาวลือเหลวไหล ตามท้องถนนเช่นนี้ คุณชายเถาจะเชื่อได้ง่ายๆ ได้อย่างไร"

"ซีเออร์อย่าเสียมารยาท เขียนปรุงยาใช้คนที่เจ้ากับข้าสามารถวิจารณ์ ได้หรือ"

"พี่สะใภ้กล่าวผิดเสียแล้ว บทเพลง 'ยืมเย้ยยุทธจักร' ที่ตั้งดูของท่าน ขึ้นมาข้างบนเมื่อครูนี่ก็เป็นผลงานของเขียนปรุงยา แล้วจะเรียกว่าขาวลือเหลวไหลได้อย่างไร"

แค่ข้าแสดงความถ่อมตนหน่อยก็ไม่ได้หรือ!

คำพูดของหลี่เมิ่งซีทำให้เซียวจวินกับเถาจวินตงมองนางอย่างไม่พอใจราวกับมีศัตรูคนเดียวกัน สบตากับจือซิวแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงหุบปากอย่างรู้กาลเทศะ

เห็นทุกคนไม่พูดอะไร เถาจวินตงจึงหันไปพูดกับเซียวจวิน "ภาพวาดของพี่เซียววางอยู่ที่นี้มาครึ่งปีแล้ว ผู้น้อยเค้นสมองขบคิดอย่างเต็มที่กลับคิดไม่ออกว่ามีคำพูดประโยคใดเหมาะสมกับความกลัดกลุ้มตรงหว่างคิ้วของคนงาม เกรงว่าจะทำลายความหมายของภาพวาดไป จึงลังเลไม่ได้จรดพู่กันเสียที ประโยคนั้นของพี่สะใภ้ที่ว่า 'ใช่' ไม่แน่นอน

จิตวิญญาณ ลมประจิมหอบมาจนกระทั่งพอไหว นางในหอห้องผ้ายผอมกว่าดอกไม้เหลือง' กลอนสอดคล้องกับภาพวาด ภาพวาดสะท้อนความหมายของกลอน ช่างเข้ากันดูจตุรทิศสรรค์สร้าง พี่เขียว อีกไม่กี่วันก็ถึงเทศกาลธงหยาง* แล้ว ภาพวาดของพี่เขียวประกอบกับบทกลอนของพี่สะใภ้จะต้องคว่ำรางวัลที่หนึ่งในงานโคลงกลอนเทศกาลธงหยางแน่นอนถึงเวลานั้นท่านอย่าลืมหาพี่สะใภ้มาร่วมงานด้วยเล่า"

"งานโคลงกลอนเทศกาลธงหยาง?" หลี่เมิ่งซีทวนคำถามอย่างไม่เข้าใจ

"แต่ละปีผู้มีความสามารถในเมืองฝิงหยางมักจะอยู่ว่างไม่มีอะไรทำ ทุกฤดูไปไม่ผลกับฤดูไปไม่ร่วงจึงจัดงานประชันบทกลอนขึ้น โดยทั่วไปฤดูไปไม่ร่วงจะเลือกช่วงเทศกาลธงหยาง ทุกคนนัดกันขึ้นเขาชมดอกเบญจมาศ ท่องกลอนแต่งโคลง ทำเช่นนี้ทุกปีจนกลายเป็นธรรมเนียม แต่ละปีล้วนต้องแข่งประชันเพื่อหารางวัลที่หนึ่ง น้องเถาเป็นผู้ได้รับรางวัลที่หนึ่งเมื่อปีที่แล้ว ซีเออร์ไม่รู้เรื่องเลยหรือ"

เซียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีไม่เข้าใจจึงอธิบายให้นางฟังอย่างใจเย็น แปลกใจว่าด้วยความรู้ความสามารถอย่างนางจะไม่รู้เรื่องพวกนี้ได้อย่างไร สุดท้ายเขาจึงได้แต่ถามออกมาอย่างแปลกใจ

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วก็ยิ้มประดักประเดิด "ตอนภรรยาผู้น้อยอยู่บ้านเดิม บิดาสุภาพไม่แข็งแรงจึงมักต้องช่วยมารดาปรุงอาหารที่มีประโยชน์ให้บิดาอยู่บ่อยๆ น้อยครั้งที่จะออกจากบ้าน จึงไม่เคยได้ยินมาก่อน"

วันนี้คำว่า 'ภรรยาผู้น้อย' ฟังดูบาดเจ็บเป็นพิเศษ เมื่อเหลือบเห็น

* เทศกาลธงหยาง ตรงกับวันที่เก้าเดือนเก้า สมัยโบราณถือว่าเลขเก้าเป็นเลขหยาง วันที่เก้าเดือนเก้ามีเลขเก้าสองตัวจึงเรียกว่า 'ธงหยาง' (แปลว่าหยางซ้ำ) คนโบราณถือเป็นเทศกาลมงคล นิยมขึ้นเขาไปดูทัศนียภาพชมดอกเบญจมาศ กินขนมธงหยาง และดื่มสุราดอกเบญจมาศ

สายตาของเถาจวินตงแล้ว ใบหน้าของเซียวจวินก็พลันแดงเป็นดับหมู สีแดงค่อยๆ ใต้ขึ้นมาบนลำคอ เขาจ้องหลี่เมิ่งซีเข้มงู๋ ขยับริมฝีปากแต่ไม่ได้ เปลี่ยนเสียงออกมา

เห็นสีหน้าเซียวจวินแล้ว หลี่เมิ่งซีก็ย้อนคิดถึงคำพูดของตนเองเมื่อ ครูนี่ ดูเหมือนนางจะไม่ได้พูดอะไรผิดไปนี่นา จึงสบตาเขาอย่างเปิดเผย เฉลี่ยหน้ากับเขา

ใครกลัวใครเล่า!

ทั้งสองจ้องตากันเนิ่นนาน เซียวจวินหมุนตัวกะทันหัน ก่อนจะร้อง สั่งบ่าวชายที่หน้าประตู "เอาพู่กันมา!"

ไม่นานบ่าวชายก็เอาพู่กันกับหมึกมา เซียวจวินใช้พู่กันจุ่มหมึก เดินไปตรงหน้าภาพสตรี เขียนกลอนบทนั้นตรงพื้นที่สีขาวบริเวณมุม ขวาล่าง... 'ใช่ว่าไม่บันทึกอนิจตวิญญาณ ลมประจิมหอมมาบนกระพ้อไหว นางในหอห้องผ้ายผอมกว่าดอกไม้เหลือง'

ประโยคสั้นกระชับไม่กี่ประโยค ทว่ากลับแข็งแกร่งพลัง เส้นสาย งดงามยิ่งกว่าเดิม หลี่เมิ่งซีกับเถาจวินตงเห็นแล้วจึงอดชื่นชมไม่ได้ แต่เห็นตัวหนังสือที่เซียวจวินลงไว้ท้ายประโยคแล้ว ทุกคนต่างก็ปาก อ้าตาค้าง

'ภรรยาข้าหลี่เมิ่งซี'

มีการลงชื่อเช่นนี้ด้วยหรือ!

มีต่างจากการปิดป้ายบนสี่ระฆังนาง หลี่เมิ่งซีเห็นแล้วจึงลอบโมโหมองเซี่ยวจวินอย่างไม่พอใจ

เห็นสายตากรุ่นโกรธคู่นั้นแล้ว เป็นครั้งแรกที่นางแสดงอารมณ์ที่ต่างออกไปต่อหน้าเขา ทำให้เซี่ยวจวินอารมณ์ดีอย่างมาก มุมปากยกขึ้นน้อยๆ ฉีกยิ้มจางๆ ให้นาง

ต้องยอมรับว่ารอยยิ้มของเซี่ยวจวินทำให้คนคลั่งไคล้ตายได้ หลี่เมิ่งซีจิตใจว่าวุ่นไม่กล้าเอาความเรื่อง 'สิทธิ์ในชื่อ' ของตนอีก เพียงหันไปมองภาพวาดบนผนัง

คุณชายรองสกุลเซี่ยวผู้นี้แต่งภรรยาแล้ว อีกทั้งเรื่องการแต่งงานเสริมมงคลก็กลายเป็นเรื่องที่ถูกเล่าลือในเมืองผิงหยาง บัดนี้เขากลับใช้คำว่า 'ภรรยา' กับ 'ภรรยาผู้น้อย' คนหนึ่ง คุณชายรองสกุลเซี่ยวผู้นี้คิดจะทำอะไรกันแน่ ภาพนี้ยังจะนำไปแสดงในงานโคลงกลอนเทศกาลฉงหยางได้อีกหรือ เถาจวินตงเหลือบมองบริเวณที่เซี่ยวจวินลงชื่อจากนั้นก็มองเขาอย่างเคลือบแคลง

คุณชายรองสกุลเซี่ยวผู้นี้ยามอยู่ในแวดวงการค้าไม่เคยไว้หน้าผู้ใด ผู้คนล้วนเรียกขานว่าพญายมหน้าเย็น ตอนนี่คงไม่คิดจะทำเรื่องผิดทำนองคลองธรรม ยกภรรยาผู้น้อยขึ้นข่มภรรยาเอกกระมัง! กำลังจะเอ่ยปากเตือนสติ เหลือบเห็นแผ่นหลังของหลี่เมิ่งซีแล้วจึงหุบปากลง

ทำเรื่องผิดทำนองคลองธรรมเพื่อสตรีที่เปี่ยมด้วยความสามารถและพรสวรรค์ รูปโฉมงดงามไม่มีใครเหมือนเช่นนี้สักครั้งก็นับว่าคุ้มค่าแล้ว

เถาจวินตงคิดไปมากมายโดยที่ไม่รู้ว่า 'ภรรยาผู้น้อย' ตรงหน้านี้

ก็คือ 'ภรรยาเอก' จริงๆ ของเซียวจวิน

เรียบไปครู่ใหญ่ เถาจวินตงจึงกระแอมไอเอ่ยว่า "พี่เซียวมาวันนี้ช่างบังเอิญยิ่งนัก ข้ากับน้องรักหลี่จั้นนัดกันไว้วันนี้ว่าจะหารื้อเรื่องงานโคลงกลอนเทศกาลธงหยาง ดูเวลา น้องหลี่น่าจะใกล้มาถึงแล้ว หลายวันก่อนน้องหลี่ยังบ่นถึงพี่เซียวอยู่เลย บอกว่าตั้งแต่ท่านหายดีก็ไม่ค่อยออกจากบ้าน นัดท่านหลายครั้งล้วนคลาดกันไปทุกที เชื่อเชื่อกันมีผู้พบกันโดยบังเอิญ วันนี้พี่เซียวอย่าเพิ่งไปเลย ประเดี๋ยวน้องชายจะส่งคนไปเชิญพี่ไฉวหยางมาด้วย วันนี้พวกเราสี่พี่น้องไม่เมาไม่เลิกรา"

หลี่จั้นจะมา?! หลี่เมิ่งซีที่หันหลังขึ้นชมภาพวาดบนผนังอยู่ฟังคำพูดของเถาจวินตงแล้ว ร่างกายก็สั่นสะท้าน

แม้ตอนนี้นางแต่งกายเป็นสตรี แต่หากพบหน้ากันจริง จะรับรองได้หรือว่าหลี่จั้นจะแยกแยะไม่ได้ว่านางคือเจ้าของร้านยาอิ๋ซุน

แม้วันนี้จะแยกแยะไม่ได้ แต่นานวันเข้า หากย้อนคิดดูหลี่จั้นจะไม่สงสัยหรือ

หลี่อบมองจื่อซุนแวบหนึ่ง เห็นนางกำลังมองตนอย่างทำอะไรไม่ถูก หน้าผากของหลี่เมิ่งซีก็มีเหงื่อเย็นผุดซึมออกมา

จื่อซุนเห็นหลี่เมิ่งซีมีสีหน้าผิดปกติจึงเอ่ยถาม "อะไรไรรอง ท่านเป็นอะไรไปเจ้าคะ"

คำพูดของจื่อซุนทำให้เซียวจวินกับเถาจวินตงหันไปมองหลี่เมิ่งซีพร้อมกัน

เห็นทั้งสองมองมา หลี่เมิ่งซีจึงเกิดความคิดในใจ ใช้นิ้วนิ้วกดขมับกลางพุดเสียดค่อย "คุณชายรอง คงเพราะออกมานาน ภรรยาผู้น้อยรู้สึก

เวียนศีรษะ"

"ซีเลอร์เหนื่อยแล้วหรือ"

"ภรรยาผู้น้อยอยากขอตัวก่อน คุณชายรอกับคุณชายเถาโปรดอภัยด้วย" หลี่เมิ่งซีพูดจบก็ยกกายให้ทั้งสอง เห็นเซียวจวินมองนาง ไม่รอให้เขาพยักหน้า นางก็ให้จื่อชิวประคองแล้วเดินไปที่ประตูซ้ำๆ นางกังวลจริงๆ ว่าสองคนนี้จะไม่ยอมให้นางจากไป

เซียวจวินมองหลี่เมิ่งซีอย่างเป็นห่วง พวกเขาออกมานานแล้วจริงๆ

ฟังคำพูดของเถาจวินตง เดิมทีก็ไม่อยากพบหลี่จั้นอยู่แล้ว เซียวจวินกำลังคิดว่าจะบายเบี่ยงอย่างไรดี เห็นหลี่เมิ่งซีเป็นเช่นนี้จึงรีบประสานมือกับเถาจวินตง "ไม่ปิดบังน้องรัก ฮูหยินป่วยมานานและเพิ่งหายดี ร่างกายยังคงอ่อนแออยู่ ทั้งออกมานานแล้ว คิดว่าแรงกายคงมีไม่พอเสียแล้ว น้องชายเชื่อเชิญด้วยไมตรี พี่ชายขอรับไว้ด้วยใจ แต่วันนี้ต้องขอตัวก่อน เราพี่น้องยังมีเวลาสนทนากันอีกมาก"

ได้ยินคำพูดเซียวจวินแล้ว เถาจวินตงก็ผิดหวังอย่างมาก เขามองแผ่นหลังของหลี่เมิ่งซีแล้ว แวบแรกที่เห็นนางเขาตกตะลึงในความงาม กิริยาวาจาสูงส่งของนางทำให้เขารู้สึกเสื่อมิเส ครั้นเห็นนางเป็นเช่นนี้ จึงกลืนคำพูดที่จะตำหนิเซียวจวินว่าเห็นสตรีดีกว่าสหายกลับลงไป แล้วพยักหน้าอย่างจุนใจ "วันนี้ปล่อยพี่เซียวไปชั่วคราว วันหน้าท่านกับข้าต้องเมากันสักครั้งเล่า"

"ได้!" เซียวจวินรับคำ ก่อนจะหมุนตัวไล่ตามหลี่เมิ่งซีไป เถาจวินตงก็ตามออกมาส่งด้วย

หลี่เมิ่งซีให้จื่อชิวประคอง สามนายบ่าวออกมาจากประตู มองไป

ไกลๆ เห็นเขียวชยาเตรียมรถม้าไว้ริมถนนฝั่งตรงข้ามแล้ว นางก็ก้าวลงจากบันไดช้าๆ แล้วเดินไปที่รถม้า

พลันรู้สึกว้าจื่อชีวบีบมือแน่นและพูดเสียงค่อย "สะใภ้รอง คุณชายหลี่มาแล้ว พวกเรา..." จื่อชีวพูดด้วยใบหน้าซีดขาวเล็กน้อย

มองตามสายตาของจื่อชีวไปนางก็เห็นหลี่จั้นควบม้าเร็วมุ่งหน้ามายังร้านขายภาพ เขาหยุดข้างทางและลงจากม้า ก่อนจะส่งเชือกบังเหียนในมือให้บ่าวชายข้างกาย จัดเสื้อผ้าและหมวกให้ดี จากนั้นจึงเดินตรงมาทางนี้

หลี่เมิ่งซีตบมือจื่อชีวเบาๆ บอกให้นางสูซุม ก่อนที่นางจะเหยียดกายตรงแล้วให้จื่อชีวประคอง นางหันหน้าไปทางหลี่จั้นและเดินต่อไปยังรถม้า

ขณะที่ใกล้จะผ่านข้างกายหลี่จั้นไปพลันเห็นเขาประสานมือ ทำเอาจื่อชิวตกใจจนวิญญูญาณหลุดลอย กำลังจะหลุดพูดอะไรก็ได้ยินหลี่จั้นพูดว่า "พี่เขียว ไม่พบกันนาน เชื้อเชิญมิสู้พบกันโดยบังเอิญจริงๆ!"

เห็นหลี่จั้นทักทายเขียวจวินที่ตามออกมา จื่อชิวจึงใช้มือซ้ายกดหน้าอก ลอบพ่นลมหายใจ สองนายบ่าวค่อยๆ เดินผ่านข้างกายหลี่จั้นไป เสียงทักทายของเขียวจวินดังขึ้นข้างหลัง "น้องหลี่ ไม่พบกันนาน..."

หลังคารวะเขียวจวินแล้ว หลี่จั้นพลันตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง คนที่เดินผ่านเขาไปเมื่อครู่นี้ให้ความรู้สึกที่คุ้นเคย เขาหันกลับไปทันใดพบว่าเห็นเพียงหลี่เมิ่งซีกับจื่อชิวที่ขึ้นรถม้าไปแล้ว ม่านรถทิ้งตัวลงช้าๆ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624065.html>